

**Açlık grevi
kritik eşikte!**

**Avukat görüşü,
Gülmen'in sağlık
durumu nedeniyle
yarım kaldı!**

Topyekûn saldırılara karşı topyekûn direniş!

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın açlık grevi 100. günü geride bıraktı. Açlık grevi artık kritik bir eşikte. Doktorlara göre geri dönülmez ve kalıcı hasarların oluşacağı evreye girilmiş durumda.

Açlık grevi eylemi OHAL ve KHK'lara karşı bir öncü çıkış olarak gündemde durmaya de-

vam ediyor.

Sermaye devleti ise açlık grevini karalamak, gelişen toplumsal desteği baltalamak için birçok yola başvurmuş durumda.

Yüksel Caddesi'ndeki eylemlere saldırmaktan Nuriye ve Semih'i terörist ilan etmeye, tutuklamaya kadar birçok yola başvurdu. **s.10**

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2017 / 24
23 Haziran 2017 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak2.net

**Katar krizi
AKP iktidarını
şıkıştırıyor**

Referandumun ardından düzen siyaseti

Faşist partiyi yedeğine alan dinci iktidar ve düzen muhalefeti arasında süren rejim krizi karşısında yeni bir denge arayışı gündeme geldi.

"Adalet Yürüyüşü" üzerine...

CHP'nin söz konusu hareketi, burjuva sol muhalefet ihtiyacını gidermeye yönelik hamledir. Ana muhalefet odağına kimlik kazandırılmaya çalışılıyor.

Londra yangını: Kapitalizm diri diri yakıyor!

Londra'nın göbeğinde, işçi ve yoksul emekçilerin oturduğu ve tüm uyarılara rağmen önlemlerin alınmadığı bir binada insanlar diri diri katledildi.

CT'de enjeksiyon bölümü bedellerle çay molasını kazandı

s.12

Türk Metal'in anket oyununa işçilerden tepki

s.13

Katar krizi AKP iktidarını sıkıştırıyor

“Ortadoğu’nun ağası” olma hayalleri kuran T. Erdoğan ve AKP’sinin bölgede Katar dışında bir dostu kalmamıştı. Bu ülkenin de Trump’tan onay alan Suudi Arabistan liderliğindeki koalisyon tarafından ablukaya alınması, dinci sermaye devletini diken üstünde bıraktı.

Ankara’da yaşanan telaş ve tedirginliğin birden fazla nedeni var. Kaygılarının gerisinde ekonomik çıkarların yanı sıra; siyasi, ideolojik ve T. Erdoğan ve yakın çevresinin Katar’la olan kirli ilişkilerinin yer aldığı gözleniyor.

Kaygılar çok yönlü olmasaydı Libya’yı sattıkları gibi Katar’ı da bir haftada gözden çıkarabilirlerdi. Ancak bu defa olayın boyutları farklı; bundan dolayı Katar’da olası bir saray darbesini veya Suudi işgalini önleyebilmek için jet hızıyla alınan kararla Türk ordusu Katar’a intikal ettirildi.

AKP’DE SUÇ ORTAKLIĞI TEDİRGİNLİĞİ

Suudiler önderliğindeki koalisyonun ablukası, Katar’ın Libya ve Suriye’deki cihatçı terör örgütlerine verdiği desteğe dayandırılıyor. AKP iktidarı da aynı çeteleri destekliyor. Bu kimse için bir sır değil. Eğer kriz derinleşip Katar mahkum edilirse, bu mahkumiyetin Ankara’daki suç ortakları için de “emsal” teşkil etmesi olasılık dahilindedir. Krizin bu noktaya varıp varmayacağı henüz netleşmiş değil. Buna rağmen T. Erdoğan ve müritlerinin suçlu ruh haline girip tedirgin olmaları anlaşılır bir durumdur. Nitekim bu krize dair aldıkları tutumda da yaptıkları açıklamalarda da bu ruh halinin izlerini görmek mümkün.

YA “KUTSAL” PETRO-DOLAR KAYNAKLARI KURURSA?

AKP iktidarı döneminde her ekonomik krizin eşiğine gelindiğinde, “kaynağı belirsiz” diye tarif edilen milyarlarca doların girişi oluyordu. On milyarlarla ifade edilen bu dolar girişinin bir kısmının “kara para”, diğer kısmının ise Körfez şeyhleri, ama özellikle Katar’dan geldiğine dair güçlü bir kanı var.

Bu “kutsal” petro-doların tek kaynağı Katar değil. Yakın zamana kadar diğer Körfez şeyhleri de AKP iktidarının

imdadına koşuyorlardı. Yine de Katar’ın bu “belirsiz” kaynak aktarımında başı çekmesi, bu ülkeyi sermaye devleti için “özel” kılıyor. Son dönemde iki ülke arasındaki akçeli işlerde kayda değer bir büyüme olduğuna dair veriler de var. Bir diğer önemli ayrıntı ise, 2022 Dünya Kupası’na ev sahipliği yapmaya hazırlanan Katar’ın bu organizasyon için ayırdığı 170 milyar dolarlık yatırım bütçesinden “aslan payı”nı kapma hesabı yapılmasıdır. Bunun kendisi, petro-dolar kaynağı rüşvetçiliği, haracı, yağmacılığı esas alan bir iktidar için kritik önemdedir.

İHVAN HAREKETİNİN SON “İKİ KALESİ”

Aynı cihatçı çetelere destek veren Katar-Türkiye ikilisi, Müslüman Kardeşler’in (ihvan) son iki kalesidir aynı zamanda. Hal böyleyken Katar’ın düşüşü T. Erdoğan AKP’sinin bu alanda yalnızlaşmasına yol açacaktır. ABD ile Suudi Arabistan’ın başını çektiği koalisyonun ihvanı “terör örgütü” ilan etmesi ise, sorunu daha da netameli hale getiriyor. İhvanı şeflerin sığındığı liman olan Katar düşerse, bunların Türkiye’ye taşınmak zorunda kalacak olmaları sorunu büsbütün karmaşıklaştıracaktır.

İhvanı hareketin “tek kalesi” durumuna düşmek, AKP iktidarının istediği son şey olsa gerek. Zira Katar düşürülürse, Suudiler önderliğindeki koalisyonun T. Erdoğan ve AKP’sini sıkıştırmasının koşulları da oluşur. Elbette bunun için Trump’ın Suudilere yeşil ışık yakması gerekiyor. T. Erdoğan’ın son Washington gezisinde maruz kaldığı muamele, böyle bir icraatın olasılık dışı olmadığına işaretlerini vermişti. Yani Katar krizinin derinleşmesi, Ankara’daki İhvanı iktidar için bir kabusla dönüşebilir.

EN ÖNEMLİSİ ÖZEL ÇIKARLAR

Katar’ın “kutsal” petro-dolarlarından yararlanmanın daha özel bir boyutu da var. T. Erdoğan’ın yakınlarının da müritlerinin de bu ülkeyle akçeli ilişkileri mevcut. Dolayısıyla bu özel çıkarlar da “Katar kalesi”nin savunulmasını ivedi kılıyor. Türk ordusunun jet hızıyla Katar’a intikalinde bu olgunun da önemli bir rol oynadı.

diğini tahmin etmek güç değil.

ANKARA’DAKİ İHVANCILARIN AÇMAZLARI...

Başlıcalarına değindiğimiz sebepler, sermaye devletini Katar’a kalkan olmaya zorluyor. Oysa bu tercihin hem ABD, hem Körfez şeyhlerini rahatsız ettiği de kesin. Nitekim hem ABD, hem Körfez şeyhleri güdümündeki medya organları bunu açıkça yazıp-çiziyorlar. Krizin derinleşmeden çözülmesini isteyen T. Erdoğan, “kabadayı dili”nden uzak durmaya çalışıyor. Hatta sorunun çözümü için bizzat Suudi kralına çağrı da yaptı. Zira krizin daha da derinleşmesi durumunda Katar’ı savunmanın diyeti de ağırlaşacak.

Ankara’da durum bu iken, Körfez şeyhleri başka havalarda. T. Erdoğan’ın çağrısının muhatabı olan Suudi kralı ise, krizi çözmeye değil, Katar’ı teslim almaya odaklanmış durumda. Yapılan çağrıyı ciddiye bile almayan El Suud, medyası ile Türkiye’ye hücum etmeyi de ihmal etmiyor.

Oysa önceki Suudi Kralı öldüğünde “ulusal yas” ilan eden T. Erdoğan AKP’si, vahhabi rejimle askeri alan dahil işbirliğini geliştirmeye çalışıyordu. Görünen o ki, Trump’ın icazetiyle Katar’ı yutma hevesine kapılan yeni Suudi kralı, bugünlerde AKP şefinin mesajlarını duymak bile istemiyor.

Katar’ın etkisini kırmaya kararlı görünen El Suud rejimi, esnemek bir yana, adeta emirlerini dayatıyor. Katar’ın medyasını (El Cezire) susturmaya, İsrail’le işbirliğini geri plana düşürmeye, ABD için taşıdığı önemi ortadan kaldırmaya çalışan El Suud rejiminin, Trump’tan aksi yönde bir talep gelmediği sürece politikasını değiştirmesi beklenmiyor. Bunun için siyonist İsrail’le de işbirliğini yoğunlaştırdığı belirtilen vahhabi rejiminin, Katar’ı savunan AKP iktidarına da şüpheyile bakmaya başladığı kesin.

Trump’ın Suudi Arabistan ziyaretiyle tetiklenen Katar krizinin derinleşip derinleşmeyeceği ABD emperyalizminin tutumuyla belirlenecektir. Ancak boyutu krizin çözüm yöntemine göre değişse de, Katar’ı savunan AKP iktidarı, her halükarda bu tercihinin bedelini ödemek zorunda kalacaktır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2017/24 * 23 Haziran 2017 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15

Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak2.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Referandumun ardından düzen siyasetine yeni dizayn

Rejim krizine “can simidi” olarak gündeme gelen anayasa referandumunu sorunu çözememiş, 16 Nisan’daki sonuçları bakımından krizi yeni bir mahiyete kavuşturmuş oldu. İktidar savaşındaki siyasal kazanımlarına hukuksal bir meşruiyet kazandırmak ve bunun ifadesi olarak dinci-faşist rejimini kalıcı bir biçime kavuşturmak isteyen AKP iktidarı, 16 Nisan’da siyasal ve moral yenilgi yaşadı. Çok az bir farkla, üstelik yasal geçerliliği hep tartışmalı kalacak biçimde kazandığı oy üstünlüğü, dinci iktidarın siyasal hesaplarının zora girmesini engelleyemedi.

AKP’nin emperyalistler ve Türkiye burjuvazisi karşısındaki konumunu da zayıflatan referandumun ardından, iktidar kurumları arasında değil, fakat faşist partiyi yedeğine alan dinci iktidar ve düzen muhalefeti arasında süren rejim krizi karşısında yeni bir denge arayışı gündeme geldi.

AKP’NİN GÜCÜ VE AÇMAZLARI

Emperyalizmin Ortadoğu’daki “Yeşil Kuşak” projesi kapsamında model ülke yaratma planıyla kurulan ve 2002’de hükümet koltuğuna oturan AKP, “İlmlî İslam” olarak ifade edilen dinci gericiliğin egemenliğinde liberal bir rejim için emperyalistlere -özelde ABD emperyalizmine- ve yerli burjuvaziye önemli hizmetlerde bulundu.

AKP’nin en önemli gücü kitle desteği, emekçi sınıflar üzerindeki denetim kapasitesiydi. Dinci-gericiliğin emekçi sınıflar üzerindeki siyasal etkisi ve tarikatlar aracılığıyla kurulan örgütsel tahakküm, siyasal ve örgütsel olarak emekçilerin denetim altında tutulması demek oluyordu. Tam da bu sayede sermayenin ihtiyaçlarını hayata geçirirken emekçiler cephesinden önemli bir sorunla karşılaşmıyor, belli açılardan sorun yaşadığı sermaye kesimlerini de en azından müdahalesiz kalma konumunda bırakıyordu.

Yanı sıra AKP, 2009’dan bu yana sıradan bir hükümet olma sınırlarını aşarak kendisini bir iktidar gücü konumuna yükseltme başarısı gösterdi. Son olarak, suç ortağı Fethullahçı çete ile girdiği çatışmanın ve cemaat açısından hezimetle sonuçlanan 15 Temmuz darbe girişiminin ardından, iktidar kurumlarını tümüyle tekeline almış oldu.

Her şeye karşın emperyalistler ve yerli burjuvazi tarafından kullanışlı olmasını sağlayan bu iki temel “güç kaynağı”na rağmen, dinci iktidar bir dönemdir yaşadığı çok yönlü açmazlara çözüm bulabil-

AKP’nin emperyalistler ve Türkiye burjuvazisi karşısındaki konumunu da zayıflatan referandumun ardından, iktidar kurumları arasında değil, fakat faşist partiyi yedeğine alan dinci iktidar ve düzen muhalefeti arasında süren rejim krizi karşısında yeni bir denge arayışı gündeme geldi.

miş değil. AKP iktidarının bugün yaşadığı en önemli açmazın ekonomi alanında olduğu biliniyor. Ranta dayalı ekonomisinde krizin patlak vermesini, başını Katar’ın çektiği Arap ülkelerinden gelen kayıt dışı sıcak parayla önlemeye çalışıyor. Bu icratı piyasa dengelerini bir düzeyde korusa da, yapısal sorunlarını çözmediği yerde kırılgan bir hale getiriyor ve en küçük bir olumsuzlukta kriz riskini kapıya dayandırıyor. Buna bağlı olarak uluslararası para piyasalarında değerini koruyamaması, Türk lirasının dolar ve avro karşısında önemli ölçüde değer kaybetmesi gibi sorunlar, ekonomiyi Türkiye burjuvazisi için kritik eşiğin ötesine götüremiyor. Yandaş sermayeyi palazlandırması ve giderek daha etkin bir güç haline getirme çabaları da ekonomik alandaki açmazını derinleştiren bir rol oynuyor.

AKP’nin açmaz içinde debelendiği ikinci alan, bugüne kadar çeşitli popöler tanımlamalara konu olan dış politika alanı oluyor. Dış politikadaki çöküşün en özlü ifadesi, Ortadoğu’da kendisine biçilen misyonun geride kalması ve Suriye savaşında etkisiz piyon konumuna düşmesi oldu. Bir süre öncesine kadar emperyalizmin Ortadoğu hesaplarında önemli bir misyon biçilen AKP iktidarının, geline yerde, emperyalistler arası

hegemonya savaşının en açık biçimiyle kendini gösterdiği Suriye savaşında oyun dışına itilmesinin sonucu, başından itibaren emperyalizmin taşeronluğunu yaptığı ve saldırgan bir politika izlediği savaşta yaşadığı hezimetin göstergesi oldu. Bölgenin emperyalistler arasında yeniden paylaşımının gündemde olduğu süreçte de AKP’nin sıradan bir hizmetkârdan öteye geçemediği gerçeği ortada duruyor. Bunun yanında AKP batılı emperyalistlerle ilişkilerde de ciddi problemler yaşıyor. Gericici iktidar, bu alandaki açmazını “esip gürlemeleri”yle iç politika malzemesi yapmaktan öteye geçemiyor. Zira Türkiye sermayesinin ve ekonomisinin batılı emperyalistlere olan mecburiyeti, AKP’nin söylemdeki restlerini hayata geçirmesine izin vermiyor.

Açmazların aşılacağı bir başka alan ise AKP’nin iç politikası oldu. Kitle desteğini koruma, emperyalistlere ve sermayeye hizmetini yerine getirme konusunda işine yarayacak adımları atarken hiçbir ilkeye bağlı kalamayan ve karşısına çıkan koşullara göre “kıvrak” bir gündelik politika izleyen AKP, esasta toplumsal düzeni dinci gericilik ekseninde yeniden şekillendirme hedefine dayalı bir iç politika izlemeye çalışıyor. Fakat bunu yaparken, farklı toplumsal kesimleri yine

farklı düzeylerde rahatsız ve tedirgin ediyor. Toplumun gericici temellerde kutuplaştırılmasını, bizzat AKP tarafından gündemde tutulan iç savaş tehditleri izliyor. Bu durum da ülke atmosferini her an patlamalara hazır hale getiriyor. İç politikasındaki bu açmazına karşı yapabildiği tek şey ise iktidarını baskı ve zorbalığın dozunu artırarak korumaya çalışmak oluyor. Toplumu zorba yöntemlerle denetim altında tutmaya çalışıyor. Düzen muhalefetinden devrimci ve ilerici güçlere kadar tüm toplumsal muhalefet üzerinde devlet terörü estiriyor.

DÜZEN SİYASETİNİN YENİDEN İNŞASI İHTİYACI

Kitle desteği ve iktidar kurumları üzerindeki denetimi sayesinde eriştiği güç, emperyalistler ve Türkiye burjuvazisinin AKP’yi süpürme konusunda elini bağlıyordu. Yaşadığı açmazları aşamaması nedeniyle uzunca bir süredir gözden çıkarıldığı bilinen AKP’nin ipinin çekilemesi bu nedenleydi. Emperyalistler her şeye rağmen AKP’yi bölgedeki piyonları olarak kullanmaya devam ederken, en sonuncusu 7 Haziran seçimlerinde görülen “AKP’yi hizaya çekme” girişimlerinden beklediği sonucu alamayan Türkiye

burjuvazisi, esas olarak da emperyalistlerden aldığı güvenle siyasal gelişmeleri daha çok "izleyici" olarak takip ediyordu. Son dönem, böylesi bir denge içinde akıyordu.

Ne var ki, AKP'nin 16 Nisan'da yaşadığı siyasal ve moral yenilgi, emperyalistler ve Türkiye burjuvazisi için yeni bir müdahale ihtiyacı doğurdu. AKP karşıtlığı ekseninde oluşan kitleselleşme ve gerici iktidarın siyasal meşruiyetinin sorgulanması, egemenler için yeni bir düzen siyaseti inşa etme sorununu daha yakıcı hale getirdi. Projesi emperyalistler tarafından çizilen AKP'yi değil, ama Tayyip Erdoğan'ı etkisizleştirmek ve gerici iktidarı siyasal olarak dengede tutacak bir düzen muhalefeti oluşturmak, emperyalistler ve Türkiye burjuvazisi için önemli bir ihtiyaç haline geldi. Bu ihtiyaç kapsamında da 2019 hazırlıkları için kollar sıvand.

"İktidarının şu son yıllarında kendileri için giderek bir soruna dönüşen Tayyip Erdoğan'a başarı şansı bulunan bir alternatif hazırlayamamak, batılı emperyalistlerin bir açmazıydı. Bunu bugüne kadar daha çok AKP içinden aradılar ve denediler, ama başarılı olamadılar. Referandum süreci ve sonrasının ortaya çıkardığı yeni güçler tablosu, emperyalist güç odakları ve TUSİAD burjuvazisini bu konuda yeni bazı tercihlere yöneltecek gibi görünmektedir. MHP tabanını kontrol edebildiği referandum tablosu üzerinden açığa çıkmış bulunan MHP muhalefeti ile CHP üzerinden bu denenecektir. Emperyalist finans çevrelerine sözcülük eden basın organlarında Meral Akşener'in şu günlerde özellikle anılması bu açıdan rastlantı değildir." (16 Nisan referandumu üzerine, tkip.org)

Emperyalistlerin ve Türkiye burjuvazisinin düzen siyasetine vereceği şekli bugünden tam olarak tanımlamak mümkün değil. Burjuva basının köşeleri bu konuda teorilerle dolu. Fakat yansıyanlar, düzen siyasetinin tüm aktörlerinin bugün hummalı bir çaba içinde olduklarını, hepsinin de emperyalistlerin ve burjuvazinin yeni düzeninde kendilerine yer açmaya çalıştıklarını gösteriyor.

GERİCİ İKTİDARA "SİYASAL ORTAK"

Düzen siyasetinin yeniden dizaynında konumlandırılmak üzere öne çıkan aktörlerden biri, siyasal İslam'ın Tayyip Erdoğan çizgisi dışında kalan kesimidir. Aynı zamanda Erdoğan'ın eski yol arkadaşları olan bu kesim, daha referandumu önceleyen süreçte düzen siyasetinin gündemini hayli işgal etmeye başladı. AKP'nin kurucu kadrolarından Abdullah Gül, Ahmet Davutoğlu ve Bülent Arınç gibi isimler üzerinden kendini gösteren bu kesimin parlatılmasıyla, bir yandan sermaye düzeninin AKP'nin kuruluş sürecindeki siyasal inisiyatifte ihtiyacı olduğu mesajı verilirken, bir yandan da AKP'yi "içeriden" zayıflatma yönünde müdahalede bulunuluyor.

Bunun yanında, siyasal İslam'ın Türkiye'deki etkili temsilcilerinden biri olan ve geçmişten bugüne sermayeye önemli hizmetleri bulunan "milli görüş" çizgisi de yeniden revize ediliyor. Erdoğan'ın da hocası olan Erbakan'ın mirası Saadet Partisi, önce 1 Kasım seçimlerinde ardından da referandum sürecinde sermayenin burjuva basın aracılığıyla gündemde tuttuğu düzen partilerinden biri oldu.

Sivas Katliamı'ndaki uğursuz rolüyle hatırlanan bir genel başkanı bulunan Saadet Partisi'nin, AKP'nin kurucu kadrolarıyla dirsek temasında bulunması, sıklıkla birlikte anılmaları ve poz vermeleri, bu gerici odağının da yeniden dizayn edilecek düzen siyaseti içinde etkili bir yer tutacak olması ihtimalini güçlendirdi.

TOPLUMSAL MUHALEFETE

"ÇATI" DENETİMİ

Modern sınıfların ve bunun ifadesi çelişkilerin olduğu, önemli bir sınıf mücadelesi deneyimine sahip, sonuncusu Haziran Direnişi'nde görülen sarsıcı sosyal patlamaların yaşandığı Türkiye gibi bir ülkede, bunları yaratan dinamiklerin denetimi, düzenin çarklarının sorunsuzca dönebilmesi için hayati önem taşıyor. Emperyalistler ve Türkiye burjuvazisi de sosyal ve sınıfsal sorunlarla boğuşan Türkiye'de her an her vesileyle patlamaya hazır bulunan toplumsal mücadele dinamiklerini denetim altında tutabilmek yönünde çaba harcıyor. Bu çaba yaşamın her alanında farklı araçlarla kendi ifadesini buluyor elbette. Ama düzen siyaseti içinde bu çabanın karşılık bulması konusundaki en etkili aktör, geçmişten bugüne sosyal demokratlar, bugünkü haliyle CHP oluyor.

AKP karşısında sönük bir burjuva muhalefeti izleyen CHP, bugüne kadar AKP için de önemli bir avantajdı. Gerici iktidarın en hayati saldırılarında bile CHP'nin izlediği çapsız muhalefet çizgisi, Tayyip Erdoğan tarafından da "minnetle" anılıyordu. CHP'nin bu tutumunun bir yanından düzenin bekasını koruma kaygısı varken, bir yanında da AKP gibi yasa/kural tanımadan davranan bir iktidar karşısında etkisiz ve zaten iktidarın ele geçirdiği düzen kurumlarından medet uman muhalefet anlayışı vardı.

CHP özü itibarıyla bu muhalefet anlayışını kenara koymuş değil. Fakat dinci iktidarın pervasız saldırılarına karşı toplumun önemli bölümünde biriken öfkenin kendini dışa vurmaya başlaması, özellikle de anayasa referandumunun sonuçlarındaki hilelerin düzen siyasetinin meşrulu-

ğunu sarsması, CHP için yeni bir sürecin başlamasını zorunlu kıldı. Geçmişten bugüne toplumsal mücadelede stepne görevi gören CHP, yeni dönemde hem sokak mücadelesi üzerindeki denetimini pekiştirme hem de parti tabanında çapsızlığı nedeniyle mevcut yönetimine karşı tepkinin artmasını engelleme yönünde adımlar atmaya başladı. AKP'nin dizgin-siz saldırılarının ucu CHP'li milletvekilinin tutuklanmasına kadar varınca, genel başkan Kılıçdaroğlu'nun yollara düşerek "adalet" araması, yine bu ikili yaklaşımın ifadesi oldu.

Emperyalistler ve Türkiye burjuvazisi, referandum sonrası yeniden dizayn edilen düzen siyaseti için de CHP'ye bu rolün devamını yazdı. Açık ki CHP bugün için sermaye adına devleti yönetme gücü ve kapasitesine sahip değil. Fakat kendisine biçilen misyona göre CHP, toplumsal mücadele dinamiklerini denetimi altında tutacak, sol hareketin bir bölümünü -özellikle "ulusal cumhuriyetçi" kesimini yedeğine alacak, AKP'nin saldırıları pervasızlaştığı noktada karşısına dikilerek törpülemeye çalışacak.

IRKÇILIK SİLAHINA "YENİ" BARUT

Bugüne dek, işçi ve emekçilerin siyasal bilincini kötürümleştirmek ve ihtiyaç halinde şovenizmi körüklemek için sermaye düzeninin en etkili araçlarından biri faşist partinin kendisi oldu. Komünizm düşmanlığında siyasal İslamcılarla yarı-şan, başta Kürt halkı olmak üzere farklı ulus ve milliyetlerin hak arama mücadelesine karşı "savaş güruhu" yetiştiren MHP, sermaye devleti için vazgeçilme-yen ve her zaman el altında tutulan silah işlevi gördü. Yakın zamanda şefleri Devlet Bahçeli'nin Tayyip Erdoğan'ın kalem müdürü olarak davranmaya başlamasıyla birlikte kendisini daha net olarak gösteren çatlakların alacağı şekil de bu süreçte belirginleşmeye başladı. Bahçeli'ye bayrak açan Meral Akşener ve Sinan Oğan gibi muhalif kanat, sermaye devletinin ırkçılık silahına "yeni" barut olmak için çaba harcarken, referandum sonrasında bu kanadın gündeminde "yeni bir siyasal oluşum" olduğu dile getirilmeye başlandı.

AKP iktidarının yargı ve polisi kullanarak Bahçeli'ye sahip çıkması ve korumaya almasına karşın MHP'deki muhalif kanadın kendi tabanlarındaki etkisinin artmış olması tesadüf değil. Zira sermaye düzeni tarafından önleri açılmış bulunuyor. "Yeni bir siyasal oluşum" söylemlerinin de başını CHP'nin çektiği diğer düzen güçleriyle yapılan görüşmelerin

ardından daha belirgin olarak dile getirilmesi bu açıdan ayrıca dikkate değer bir durum.

DÜZEN SİYASETİ VE HDP

Düzen siyaseti içinde kendisine yer bulan bir başka siyasal güç ise HDP oluyor. Düzen partilerinden farklı olarak, HDP'nin bu alanda kendine yer bulması emperyalistlerin ve sermayenin projelerinden çok, Kürt halkının mücadele birikiminin bir yansıması olarak kendisini gösteriyor. Öyle ki, her seçimde türlü baskılara, parlamentoya girmelerini engellemek için başvurulacak ayak oyunlarına rağmen değişen oranda milletvekili sayısı ile parlamentoda bulunması, Kürt halkının örgütlü gücünün sonucudur. Elbette emperyalistler ve Türkiye burjuvazisinin, HDP'nin mecliste temsil edilmesine esaslı bir itirazı bulunmuyor bugün. Türkiye burjuvazisi için, HDP'nin parlamentoda bulunması, Kürt halkının mücadele dinamizminin düzen sınırlarında tutulması ve parlamentarizm batağına saplanmasının olanağı olarak görülüyor. Sol hareketin "demokratik cumhuriyetçiler" kanadını peşinden sürüklemesi de cabası.

Yine de HDP'ye ne sınırlarda tahammül edileceği, yalnızca Türkiye'deki değil, Ortadoğu'daki siyasal gelişmelere bağlı olarak farklılık gösterme potansiyeli taşıyor. Kürt hareketinin bölgesel planda kazandığı güç ve meşruiyet, Rojava'nın akıbeti, Güney Kürdistan'da gündeme gelen "bağımsızlık" referandumu ve bunların Türkiye Kürdistan'ına olası etkileri, sermaye düzeninin iç politikada Kürt sorununa güncel yaklaşımını belirleyecek ve HDP'nin düzen siyasetiyle ilişkisi de Türkiye burjuvazisi tarafından bu yaklaşımın ışığında değerlendirilecek.

TOPLUMSAL ÇALKANTILAR

ETKENLERDEN BİRİDİR

Tüm bunların yanında, önümüzdeki dönemin toplumsal/sosyal gelişmeleri de düzen siyasetinin yeniden dizaynı konusundaki etkenlerden olmaya adaydır. Olası bir sosyal patlama karşısında düzen siyasetinin aktörlerinin karşılaşacağı akıbet ne olur bilinmez.

Yine de önemli ve esaslı bir noktayı hatırlatmakta yarar var:

"Türkiye toplumu çok büyük çalkantılara gebedir. Referandum sürecinin karmaşık kutuplaşmaları ve büyük gerilimleri bile bunun kanıtıdır. Türkiye'nin devrimcileri bu çalkantıda kendi devrimci konumları üzerinden etkin bir yer tutmak istiyorlarsa eğer, güç ve olanaklarının ezici ağırlığını, sınıf çalışmasına ve bu zemin üzerinden gerçek sınıf mücadelesine yöneltmek zorundadırlar. Bunun ötesindeki her yol ve tercih, niyetlerden bağımsız olarak, düzen içi çatışmanın doğrudan ya da dolaylı eklentisi olmaya götürür." (16 Nisan referandumu üzerine, tkip.org)

“Adalet Yürüyüşü” üzerine...

CHP İstanbul Milletvekili Enis Berberoğlu'nun tutuklanmasının ardından, CHP Ankara'dan İstanbul'a yürüyüş başlattı. “Adalet Yürüyüşü” olarak adlandırılan eylem, Berberoğlu'nun tutuklu bulunduğu Maltepe Cezaevi önünde bitirilecek. İstanbul yürüyüşünün yanı sıra CHP kentlerde de “adalet” temalı eylemler yapmaya başladı. Bu eylemler çeşitli sol çevreler tarafından toplumda birikmiş olan AKP karşıtlığının harekete geçmesinin bir imkanı olarak görülüyor.

Adaletsizlikler karşısında sinik bir görüntüsü olan Kemal Kılıçdaroğlu ve CHP'nin bu “olağan dışı” “Adalet Yürüyüşü” ile nereye varmak istediği ayrı bir konu. Ancak kısa da olsa hatırlatmakta fayda var. Bu, aynı zamanda olası sonuçlarından bağımsız bir imaj yenileme eylemidir. CHP'nin söz konusu hareketi, burjuva sol muhalefet ihtiyacını gidermeye yönelik de bir hamledir. Ana muhalefet odağına bir kimlik kazandırılmaya çalışılıyor. Yanı sıra CHP de AKP'nin dizginsiz hoyratlığı karşısında bir konum belirliyor.

Bizzat Kılıçdaroğlu'nun temsilciliğinden CHP'nin şimdiye dek izlediği politikalar haklı olarak bu eylemlerin inandırıcılığını tartışılır kılmakta. Akla ilk gelen ise CHP'nin dokunulmazlıkların kaldırılması konusunda “anayasaya aykırı ama evet” demesi ve HDP'li milletvekillerinin tutuklanmasını suskunlukla karşılamış olması. En önemlisi de hileli referandum sonrası sokağa taşacak öfkeyi bizzat frenleyen başta Kılıçdaroğlu olmak üzere CHP kurmaylarıydı. ‘Hayır’ına sokakta sahip çıkmak isteyenlere 2019 seçimleri yeni hedef olarak gösterildi. Bu “Adalet Yürüyüşü” bile 2019'a hazırlık olarak görülüyor. “Artık bardak taşı” deniliyor ama AKP'nin sokakta yenilmesinden bahsedilmiyor.

Kuşkusuz toplumda birikmiş olan hoşnutsuzluk, Erdoğan AKP'sinin toplumun yarısından daha fazlasını ajite eden saldırgan, gerici uygulamaları bir karşılık bulacaktır. Bunun nasıl olacağını ilerleyen zaman gösterecektir. Ancak CHP'nin temsil ettiği anlayış bu gibi hareketleri örgütleyen değil, aksine frenleyen bir “devlet” çizgisidir. Sokağa yansıyacak tepki sadece AKP'yi değil CHP'yi de aştığı oranda başarıya ulaşacaktır.

Başlayan ve diğer illerde de belli eylemlere vesile olan “Adalet Yürüyüşü” üzerinden bu topraklarda yaşanmış benzeri kitle eylemlerine gönderme de yapılmaktadır. Örneğin bu yürüyüşün başlamış olduğu 15-16 Haziran ta-

rihinin Türkiye işçi sınıfının mazisinde hem ayrı bir yeri hem de öğrettikleriyle önemli dersleri bulunmaktadır. “Adalet Yürüyüşü”, kendisine çizilen sınırların dışına taştağında, sokaktakilerin evlere dönmeye çağırılması şaşırtıcı olmayacaktır. Aynı şekilde Zonguldak maden işçilerinin 1991 yılındaki büyük madenci yürüyüşü de unutulmamalıdır. İşçi sınıfının 15-16 Haziran'ı veya 100 bin maden işçisinin Ankara yürüyüşü ile CHP'nün yürüyüşü arasında önemli farklılıklar vardır. Tek benzerlik belli bir aşamadan sonra “hadi dağılın” diyen anlayışın bu eylemleri koordine ediyor oluşudur. Kılıçdaroğlu'nun başlattığı bu yürüyüşte Mengen barikatının neresi olacağı yine tamamıyla gelişmelerin gösterdiği seyre ve başta Kılıçdaroğlu olmak üzere CHP kurmaylarına bağlıdır. Bu yürüyüşün varış noktası olan Berberoğlu'nun tutuklu bulunduğu Maltepe Cezaevi önünün bir Mengen barikadı olması bile ihtimal dahilindedir.

Bu yürüyüşten “Haziran Direnişi çıkar mı” beklentisi içinde olanları ise yine CHP yöneticileri yanıtlamaktadır. BirGün'den Meltem Yılmaz'a konuşan Gezi düşmanı CHP Grup Başkanvekili ve İstanbul Milletvekili Engin Altay, “Gezi çok iyi niyetle başlayan ve sonra devlet ve FETÖ tarafından ve kimi uç örgütler tarafından amacından çıkarıldı. Bu nedenle Adalet Yürüyüşü'nde buna asla müsaade etmeyeceğiz, bunun altını çi-

zerek söylüyorum” diyor. Bu yürüyüşün neden daha kitlesel bir şekilde yapıldığını ise şöyle açıklıyor Altay: “Bir ülkede ana muhalefet lideri 450 kilometrelik yolun tamamını yürüyerek kat etme kararı aldıysa bu başlı başına önemlidir. Tek başına yürüse bile anlamlıdır. Bu nedenle eylemin niceliği değil, niteliği önemli. Biz oraya 100 bin kişi de getiririz, mesele bu değil.”

Yine İstanbul'da KHK'larla işlerine son verilen kamu emekçilerine, CHP'nin adalet nöbetine davet edilmiş olmalarına rağmen kendilerine kürsüden söz dahi verilmemiş olması CHP'nin kapsayıcılık kapasitesinin sınırlarını fazlasıyla göstermektedir. Medyaya yönelik açıklamalarda kulağa hoş gelen cümleler kullanılıyor olması yanıltıcı olmamalıdır. CHP, birikmekte olan ve yeniden taşma eğilimi gösteren toplumdaki AKP karşıtlığını, kendi düzen içi manevralarında bir kuvvet olarak değerlendirmek istemektedir. Devletin asıl sahibi olduğu iddiasının bir gereği olarak da olası bir kitle hareketi de böylece kontrol altına alınacak ve ehlileştirilecek, demek oluyor ki hedefinden saptırılacaktır.

Buna rağmen, sol hareketin önemli bir bölümü “Adalet Yürüyüşü” üzerinden umutlara kapılmakta, CHP'nin öncülüğünde bir “mücadele” ile adalet arayışına girmekte ve bir düzen partisine yedeklenmekte herhangi bir sakınca görmemektedir. Kuşkusuz AKP'nin tem-

sil ettiği gerici-faşist anlayışa karşı birikmiş öfkenin devrimci kanalını bulması için bütün imkânlar değerlendirilmelidir. Ancak bunun yolu her kalkışma aşamasında itfaiye rolü oynayan düzenin CHP gibi temsilcilerine yedeklenmek değildir.

CHP gibi bir düzen partisinin kitlelerin adalet ihtiyacını istismar etmesine de izin vermemek gerekmektedir. CHP tarafından da bilinçli olarak formüle edilen ve bu ülkede milyonlar tarafından özlem duyulan “adalet” istemini emekçilere mal etmek için “adalet” kavramının sınıfsal mantığını net olarak ortaya koymak, sınıf mücadelesinin yasalarına uygun hareket etmek, hukuku da adaleti de bu çerçevede ele alacak bir hat izlemek gerekmektedir.

Doğru olan düzenin denetiminde olmayan bir hareketliliği yaratma mücadelesi ve böyle bir hareketin içinde olmaktır. Bir kolunda Akşener ve Saadet Partisi gibi sağ unsurları olan CHP ile kolkola girmek, CHP'nin yanında saf tutmak, onun peşinden sürüklenmek ayrı bir şey, kitleleri doğru bir temelde harekete geçirmek, harekete geçmiş kitlelerin içinde olmak ayrı bir şeydir. Aksi takdirde toplumsal muhalefet kendi doğru kanalını bulamaz. Düzen muhalefetine yedeklenildiğinde şimdiye kadar yaşanmış örneklerde olduğu gibi farklı farklı tarihlerde ve farklı farklı yerlerde kurulan ‘Mengen barikatlarına’ ortak olunur.

Kıvılcımları yangına dönüştürmek elimizde!

Şaibeli referandum sonrasında din-ci-faşist diktatörlüğün inşası için sıranın düzen muhalefetine geldiği, CHP İstanbul Milletvekili Enis Berberoğlu'nun da tutuklanması ile sinyali verdi. Aylardır OHAL karanlığıyla toplumsal muhalefetin öncüleri ciddi baskı ve tehditlerle karşı karşıya kaldı, kalmaya da devam ediyor. Kürt hareketinin, ilerici devrimci güçlerin hedef tahtasında olması bir yana, hak arayan işçi ve emekçiler dahil tüm toplumsal mücadele dinamikleri OHAL baskı ve yasakları ile cendere altında tutuluyor.

Buna karşın, baskı ve zorbalık Türkiye gibi bir ülkede sosyal mücadele dinamiklerini tetikleme "riski" de taşıyor. Bunu Erdoğan ve AKP'si de biliyor. Erdoğan'ın 'Gezi korkusu'nu her fırsatta dışa vurduğunu görüyoruz. Referandum sürecinde açığa çıkan 'Hayır' potansiyelinin Erdoğan'ı ciddi bir şekilde düşünmeye ittiği de açıktır. Neredeyse her toplumsal eylem "hükümete yönelik girişim" ya da "darbe girişimi" gibi kodlanmaktadır. Hatırlanırsa greve çıkan işçileri de Erdoğan "terörist" ilan etmişti. Böylelikle toplumsal muhalefetin tüm unsurlarının en baştan susturulması amaçlanmaktadır. Ancak ne kadar baskı uygulansa, tehditler savrulsa da yine toplumsal muhalefetin sesi bir yerlerden çıkıyor. Bu yeri geliyor çevre duyarlılığı üzerinden kendisini ortaya koyuyor. Yeri geliyor kadın hak ve özgürlüklerine yönelik saldırılara tepki oluyor. Ya da greve çıkmak isteyen, hak arayan işçiler, OHAL baskılarına ve ihraçlara karşı direnişi seçen kamu emekçilerinin eylemleri üzerinden tepki ve duyarlılık kendisini dışa vuruyor.

Ne var ki, T. Erdoğan bu durumun fazlasıyla farkındadır ve AKP iktidarının öylesine kırılğan bir zemine sahip olduğu-

nun bilincindedir. Bu nedenle her fırsatta "toplumsal tepkilere müsaade etme lüksümüz yok" demektir. Pervasızca uygulanan saldırganlığın gerisinde de bu yaklaşım yer almaktadır.

ZULMÜNÜ ARTTIR KI ÇÖKÜŞÜN HIZLANSIN

Öte yandan, tüm bu gelişmeler toplum nezdinde devletin "kutsal" kurumlarına, yargıya, orduya, meclise inancın kırıldığı bir atmosfer yaratmaktadır. Dahası, toplumda birikmekte olan öfke bir kıvılcımla büyük bir yangını tetikleyecek potansiyeller biriktirmektedir. Kurulu düzen sahipleri bunu gayet iyi bilmektedir. Tüm kaygıları ve korkuları bu yöndedir. Zira Haziran Direnişi'nde olduğu gibi bir talebin kendi sınırlarını hızlıca aşan toplumsal hareketlenmelere dönüştüğünü onlar da gördü.

Bu noktada düzen güçleri, toplum-

da biriken öfkenin ve mücadele etme azminin sınırları aşmamasını, biriken potansiyeli düzen muhalefeti potasında eritmek istemektedir. Kendi içlerinde çeşitli alternatif "muhalefet" seçeneklerini masaya yatırdıkları da malumdur. Şimdilerde CHP tarafından başlatılan "adalet yürüyüşü" ile kitlelerin adaletle olan özlemleri istismar ediliyor. Bu yürüyüşün ve adalet nöbetlerinin akıbetinin ne olacağından bağımsız bir şekilde toplum içerisinde hukuksuzluğa karşı tepkinin büyüdüğü, yaşananlardan duyulan hoşnutsuzluğun arttığı ve ciddi bir şekilde adalet beklentisinin olduğu görülmelidir. Mesele bu tepkilerin ve mücadele potansiyelinin CHP gibi bir düzen partisinin "muhalefetine" yedeklenmesinin önüne geçilmesidir. Bu tepkilerin doğru devrimci kanallarda örgütlenebilmesidir.

Bu görevin öncelikle ilerici-devrimci güçlerin ve muhalif kesimlerin omuzlarında olduğu ise fazlasıyla açıktır.

TÜSİAD'dan "adalet" açıklaması

CHP 15 Haziran'da "adalet yürüyüşü" başlatırken, TÜSİAD "Güvenlik ile özgürlükler birbirini tamamlayan önceliklerdir" başlığıyla açıklama yayınladı.

TÜSİAD açıklamasında, AKP iktidarının toplumdaki tüm muhalefet kesimlerini hedef alan saldırılarına değinilerek bunların "özgürlükler toplumu olma özelliğimizden geriye gidiş algısı yarattığı" ifade edildi. "Özgürlükler" kapsamında "Son dönemde giderek artan sayıda akademisyen, siyasetçi, medya yöneticisi ve yazarının soruşturmayla uğraması ve tutuklu yargılanmasının yanı sıra ulusla-

rası internet sitelerinin yasaklanması" baskıları sıralandı.

Bu uygulamaların "'adaletle güven' unsurunu zedelediği" dile getirilen açıklamada, "teröre karşı mücadele" demagojisine de destek verilerek şu ifadelerle yer verildi: "Teröre karşı haklı mücadelemizi sürdürürken ve halkın güvenliği konusunda tedbirler alırken düşünce, basın ve ifade özgürlüğünü, siyaset yapma özgürlüğünü korumalıyız."

Bu doğrultuda "Güvenlik ve özgürlük birbirleriyle çelişen değil birbirini tamamlayan önceliklerdir" vurgusu ya-

pılan açıklamada, bunun "milli menfaat" için gerekli olduğu demagojisi de şu ifadelerle yapıldı:

"Özgürlükleri doğrudan ya da dolaylı olarak kısıtlayan tüm güvenlik ve soruşturma tedbirleri, dünyada Türkiye karşıtı çevreleri güçlendirmekte; ve terör ile mücadelemizi zayıflatmaktadır."

Açıklamada dikkat çekilen "'adaletle güven' unsurunun zedelenmesi" sorunu noktasında "devlet" ve "yargı erkinin" "özenli yaklaşımına ihtiyaç duyulduğu" ifade edildi.

OHAL'de hapishanelerde saldırılar

OHAL sürecinde tutsakların yaşam hakkına yönelik saldırıların son örneği, İzmir'deki Aliğa Şakran 4 Nolu Hapishanesi'nde tutulan Wilson hastası Gıyasettin Sevmiş'ten 2 hafta haber alınamaması oldu.

dihaber'de yer alan habere göre, Gıyasettin Sevmiş 1 Haziran'da kaldırıldığı İzmir Yeşilyurt Atatürk Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ndeki tedavisi yarıda kesilerek götürüldüğü hapishanede hücreye konuldu. Sevmiş, hem hastanedeki tedavisi hem de tekrar götürüldüğü hapishanede tüm girişimlere rağmen ailesi ile görüşürülmedi. Kardeşi İbrahim Sevmiş, 11 Haziran'da ağabeyinin olağan telefon görüşmesi olmasına rağmen kendilerini aramadığını belirterek, yaklaşık 2 haftadır ağabeyinden haber alamadıklarını söyledi. 12 Haziran'da görüşe gittiklerinde ise, "Bugün görüşü yok, savcılıktan izin alın" denilerek görüşün engellendiğini belirtti. 15 Haziran'daki görüş gününde, ailesi bir kez daha Sevmiş'le, önceden haber verilmemesine rağmen, "Görüş günü Pazartesi'ye alındı" denilerek görüşürülmedi. "Ağabeyim öldü mü kaldı mı haberimiz yok" diyen İbrahim Sevmiş, "Bilgi almak için ulaştığımız Şakran 4 No'lu Hapishanesi yetkilileri, 'Savcılıktan izin alınmadığı sürece bilgi veremeyiz' yanıtını verdiler" dedi.

Bir başka saldırı da Alanya'daki siyasi tutsaklara yönelik gerçekleştiriliyor. İzmir'deki Kırıklar F Tipi Kapalı Hapishanesi'nden, Alanya L Tipi Kapalı Hapishanesi'ne sürgün edilen 6 tutsak, her gün gardiyanların "Şehit olan asker ve polisimizin intikamını sizden alacağız" sözleriyle saldırıya uğruyor.

Tutsaklardan Ziya Özbay'ın ailesi tarafından İHD Ağrı Şubesi'ne yapılan başvuruda, gardiyanların çıplak arama dayatmasında bulunduğu vurgulandı. Çıplak aramayı kabul etmeyen tutsakların gardiyanlar tarafından darp edilerek hücreye gönderildiği ifade edilen başvuruda, 5 gün boyunca hücrede tutulan 6 tutuklunun hiçbir ihtiyacının karşılanmadığı belirtildi.

Tutsaklardan Resul Sayan ile hapishanede görüşen baba Mustafa Sayan da "Oğlum hapishaneye getirildiğinde gardiyanlar tarafından işkenceye uğramış" dedi. Tutsakların bağımsızlar koğuşuna götürüldüğünü ancak bunu kabul etmedikleri için darp edildiklerini kaydeden baba Sayan, ardından ise tutsakların tek kişilik hücrelere konulduğunu dile getirdi.

Kıdem tazminatının gaspına karşı örgütlü mücadeleyi büyütelim!

Sermaye güçleri işçilerin tarihsel bir kazanımı olan kıdem tazminatına göz dikti. Bu konuda somut adımlar atan sermaye devleti “fona devretme” adı altında kıdem tazminatını gasp etmeye girişti. Fon uygulamasına bakıldığında, sermaye sözcülerinin yalanlarına karşın işçilerin büyük bir hak kaybına uğradığı görülüyor. Şu anki uygulamada işçiler kıdem tazminatını son ücretleri üzerinden ve yıllık 30 gün tutarında alıyor. Dolayısıyla çalışma hayatında aldıkları zamlar kıdem tazminatına yansımış oluyor. Fonun kurulması durumunda kıdem tazminatı 30 günden 10-15 güne düşecek. Yanı sıra fondan tazminatın çekilmesi de zorlaştırılacak. Çalışma Bakanı Mehmet Müezzinoğlu’nun dediği gibi “Paranın fonda kalması teşvik edilecek. Çalışan parayı erken çekmek istediğinde kayıpları olacak.” Bir yandan da fona “devlet katkısı” yapılarak sermayenin “yükü” hafifletilmeye çalışılacak.

BURJUVAZİ SİNSİCE HAREKET EDİYOR

İşçilerin tazminat miktarındaki kaybindan öte, kıdem tazminatının gaspı iş güvencesinin gaspı anlamına geliyor. Sermaye ve devletin kıdem tazminatının gaspı konusundaki hevesi de aslolarak buradan geliyor. Zira krizi emekçilere fatura etmenin, işten çıkarmaların önünü açmanın bir yolu da onlar için buradan geçiyor. Sermayeden talimatı alan devlet de kıdem tazminatının gaspı için çok yönlü ayak oyunlarını uygulamaya koydu. Kıdem tazminatının fona devredilmesi işçilerin yararına gibi gösterilmeye çalışıldı. Devamında ise “Fon uygulaması tartışılıyor, görüşülüyor, son hali verilecek” gibi duyurularla süreç zamana yayılarak ileriki bir tarihe ertelendi.

Sermaye örgütü TUSİAD’ın son zamanlarda “yapısal reformlar”da ne kadar ısrarcı olduğu ve döne döne gündeme getirdiği hatırlanırsa, kıdem tazminatı hakkının gaspının sermaye için önemi daha

Saldırıları püskürtecek olan, birleşerek örgütlenmiş işçilerin eylemi olacaktır. Hakları korumak, saldırılara geçit vermemek için fiili-meşru mücadele tek yoldur. Kıdem tazminatı hakkının gaspını önlemek için işçi ve emekçiler bu konuda uyanık olmalı, birleşerek mücadele etmeye hazırlanmalıdır.

iyi anlaşılabilir. Burjuvazi kıdem tazminatını gasp etmeye kararlıdır. Fona devrin tarihi yalnızca ertelenmiştir. Burjuvazi ne zaman işçi ve emekçilerin haklarını gasp etmeye girişse mutlaka emekçileri aldatmak için birtakım manevralarla birlikte adım atmıştır. Kıdem tazminatının gaspını zaman zaman emekçilerin gündemine sokarak tepkilerini gözlemiş, atacağı adımları hesaplamıştır. İşçilerin haftada bir gün tatil yapmalarını zorunlu kılan yasa ise kıdem tazminatının gaspı tartışmaları gibi fazlaca gündeme getirilmeden kaldırılmıştır. Meclis Genel Kurulu’nda kabul edilen ve önümüzdeki günlerde uygulamaya geçecek olan “Sa-

nayinin Geliştirilmesi ve Üretimin Desteklenmesi Kanunu” ile, 1924 yılından bu yana yürürlükte olan ve işçilerin haftada bir gün tatil yapmasını zorunlu kılan “Hafta Tatili Hakkında Kanun” kaldırıldı. Aynı kanunla işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınmasıyla ilgili bir yasanın yürürlüğe girmesi yeniden ertelenerek 2020 yılına atıldı. Benzer şekilde az tehlikeli sınıfına giren ve 50’den az işçinin çalıştığı işyerlerinde iş güvenliği eğitimi patron tarafından “verilecek”.

KIDEM HAKKINI İŞÇİLER KORUYACAK

Görüldüğü gibi işçi sınıfına dönük saldırılar hem sinsice hem de ağır ve

kapsamlı olarak gerçekleştiriliyor. Kıdem tazminatının fona devri uygulaması şu an için ertelenmiş görünse de mutlaka işçilerin önüne yeniden getirilecektir. İşçi sınıfı bunu gözeterek haklarına dönük saldırılara karşı hazırlıklı olmalıdır. Bu hazırlıklı ise ancak örgütlülükle olabilir.

Tarihsel bir kazanımı gasp etmenin önünü düzlemek için OHAL koşulları sermayenin hizmetindedir. Yıllardır sermayenin iştahını kabartan kıdem tazminatı hakkının gasp edilmesi düşüncesi ancak şimdi somut adımlara konu edildi. Bunun anlaşılır nedenleri var. Sıklaşan grev yasakları, fabrikalarda örgütlülüğe dönük saldırılar, işçilerin hak arama mücadelelerine burjuvazinin bu dönemde nasıl yanıt verdiğini gösteriyor. Sendikalara hakim anlayışlar, saldırıları püskürtecek iradeye de niyete de sahip olmadıklarını çeşitli vesilelerle gösteriyorlar. Saldırıları püskürtecek olan, birleşerek örgütlenmiş işçilerin eylemi olacaktır. Hakları korumak, saldırılara geçit vermemek için fiili-meşru mücadele tek yoldur. Kıdem tazminatı hakkının gaspını önlemek için işçi ve emekçiler bu konuda uyanık olmalı, birleşerek mücadele etmeye hazırlanmalıdır.

TTK çip uygulamasını işçilere ceza kesmek için kullanıyor

İş güvenliği önlemlerini kârlarından zarar etmemek için almayan ve işçilerin canını hiçe sayan kapitalistler “iş kazalarına” karşı aldıkları sözde “önlemleri” de yine işçiyi denetlemek ve cezalandırmak için kullanılıyor.

Soma ve Ermenek katliamlarının ardından olası bir göçük durumunda madencilerin yerinin tespit edilmesi amacıyla Türkiye Taş Kömürü Kurumu (TTK)

bünyesinde başlatılan çip uygulaması işçileri denetlemek ve cezalandırmak için kullanılıyor.

“Her madenci lambasına çip” söylemiyle TTK bünyesinde başlatılan uygulama ile madencilerin mesai saatleri içinde ne kadar yer üstünde kaldığı tespit edilerek maaştan kesme cezası uygulanacak.

Sözde iş güvenliği amacıyla başlatı-

lan uygulama, tersine, işçiler üzerinde baskı kurma ve cezalandırmak için kullanılıyor.

Bu ay ilk kez işçilerin maaşlarına yansıtacak bu cezalarla mesai saatleri içerisinde 15 dakikadan fazla yer üstünde kalan işçilere yevmiye cezası kesilecek.

Ayrıca TTK’nın hafta sonu tatilini de iptal edeceği ve işçilerin bu duruma tepkili oldukları ifade ediliyor.

İş Sağlığı ve Güvenliği Kanunu'nun ertelenmesi ve ortalığa saçılan gerçekler

15 Temmuz darbe girişimini bulunmaz nimet olarak değerlendiren AKP iktidarı iş cinayetlerini azaltma hedefi ile gündeme getirilen 6331 sayılı yasanın yürürlük tarihini Temmuz 2017'ye ertelemişti. Bu ertelemeyi on binlerce işçi etkilendi. Zira 10'dan az işçi çalıştıran az tehlikeli işyerleri ve tüm kamu işyerlerinde verilmesi gereken işçi sağlığı hizmetleri bir yıl ertelenmişti.

Son alınan kararla erteleme daha da uzatıldı. AKP iktidarı "Sanayinin Geliştirilmesi ve Üretimin Desteklenmesi Amacıyla Bazı Kanun ve KHK'larda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun" içeri-sine koyduğu bir madde ile elli işçiden az çalışanı olan işyerlerinde, işçi sağlığı ve iş güvenliği hizmetlerini 2020 yılına erteledi. Dinci parti bu tutumuyla sermayenin korunması konusunda kararlılığını bir defa daha ortaya koydu.

Tüm bunlar kapitalizmin çarklarının işçi kanı ile dönmesi için hayata geçiriliyor. Tüm yasal düzenlemeler kapitalistlerin kuralı, güvencesiz ve kölece çalışma koşullarına sahip olması için yapıyor. Bu nedenle iş cinayetleri ayyuka çıkıyor. Bu nedenle işçiler ölümün soğuk yüzüyle karşı karşıya kalıyor. Bu nedenle tersanelerde, fabrikalarda, inşaatlarda ve "yollarda" ölüm kol geziyor. Bu nedenle her 5 dakikada bir işçi iş cinayetlerinin kurbanı oluyor.

"İş kazalarını ortadan kaldıracak" söylemleriyle pazarlanan 6331 sayılı kanunun yürürlüğünü 2020'ye bırakan AKP iktidarı işçi sağlığına ve güvenliğine zerre kadar değer vermediğini gösteriyor. 6331 sayılı kanun ile AKP kendine yönelen işçi sınıfının tepkisini püskürtmeye çalışırken bile el altından kapitalistlere yeni rant alanları açmayı unutmuyor.

Yürürlükte olan kanun sadece 50'den fazla işçi çalıştıran patronlara yükümlülükler getiriyordu. Bu kapsamda olan işyerlerinin sayısı ise sadece %2. Bu tabloyla -yasa ile de olsa- %98'lik kesim yine işçi güvenliği yasasının kapsamı dışında kalıyordu. Yasa ayrıca denetimi yapacak olanların taşeron şirketlerde çalıştırılmasının önünü açıyordu.

Güya 6331 sayılı yasal düzenleme ile 10 ve altında işçi çalıştırılan yerlerde eğitim verilecekti. Taşeronlaştırmının ve esnek çalıştırmanın sermayenin çıkarları doğrultusunda yaygınlaştırılmasının önüne geçilecekti.

Lakin bir kez daha kapitalizmin tunç yasası her şeye baskın geldi. Kapitalist sistemde patronlar sürekli daha fazla kâr

İşçiye yaşama hakkını bile çok gören, iş cinayetlerinin kaynağı kapitalizm, burjuvazinin egemen olduğu düzen ve bu düzenin siyasal üst yapısı devlettir. İş cinayetlerinin son bulmasının yolu yasal düzenlemeler değil, işçilerin örgütlü birliğe dayalı mücadelesidir. İşçilerin lehine yasalar bile ancak işçiler birleşince çıkarılır ve ancak işçiler hakları uğruna mücadeleyi sürdürdüğü sürece bu yasaların pratikte bir hükmü olur.

elde etmeyi hedefler. Bu kârı elde etmek için işçilerin birer birer ölmesinin asalak kapitalistler için hiçbir önemi yoktur. Ücretli kölelik düzeni devam ettiği sürece iş cinayetleri de artarak devam edecektir.

Taşeronlaştırmaya, güvencesiz ve esnek çalışmaya karşı mücadele verilmeyen iş cinayetleri önlenemez. Bu bağlamda iş cinayetleri sermayeden ve yeni saldırılarından ayrı düşünülemez. İş cinayetlerini önlemenin ve kölece çalışma ve yaşam koşullarını değiştirmenin tek yolu ise örgütlü mücadeleden geçmektedir.

AKP iktidarı ve ebedi şefi, iş cinayetleri karşısında kılını kıpırdatmamakta, işi "Bu işin fitratında ölüm var" deme noktasına varamamaktadır. 301 işçinin cinayete kurban gittiği Soma'da bu cümleleri kuran AKP şefi, ailelerin yüreğini dağlamıştı. 6331 sayılı yasanın yürürlüğünü 2020'ye erteleyen iktidar iş cinayetlerinin sorumlusu kapitalistleri koruduğunu, çalışma yaşamı ve işçi sağlığı-güvenliği ile ilgili düzenlemeleri yaparken kapitalistlerin önceliklerini temel aldığını bir defa daha kanıtladı.

İşçiyi korumak, iş cinayetlerini durdurmaya yönelik önlem almak AKP iktidarının doğasına aykırıdır. Zira AKP iktidarının tek derdi vardır; o da sermayeyi

korumak, işçi sağlığı ve güvenliği için kapitalistleri önlem alma yükünden kurtarmaktır. Bu nedenle 100 bin çalışan başına ölümlü iş kazalarında Türkiye Avrupa'da birinci, dünyada on üçüncü sıraya taşındı. İşçi sağlığı ve işçi güvenliği değil, kan emici kapitalistlerin daha fazla kâr etmesi önemsendi. İşçilerin feryatlarına, cansız bedenlerine değil, patronların kanla yoğrulmuş karlarına önem verildi.

İş kazalarının nedenleri ortadadır. İş kazalarının en büyük nedeni taşeron sistemidir. Patronların kuralı işçi çalıştırmalarıdır. AKP iktidarının Çalışma Bakanlığı, denetim görevini yapmayarak, her durumda patronları kollayarak iş cinayetlerinin artmasına yol açan taşeronluk köleliğinin ülkeyi bir ur gibi sarmasına omuz vermektedir.

İş cinayetlerinde karanlık bir tablonun ortaya çıkması Türkiye kapitalizminin tercihidir. Zira kâr uğruna her şeyi mubah gören kapitalizmin fitratında işçi cinayetleri vardır. Kapitalistler işçi kanı üzerinden sermayelerini büyütüyorlar. İşçi kanı üzerinde kâr dümenlerini döndürüyorlar. İşçi sağlığı ve güvenliği için alınacak her önleme harcanacak parayı gereksiz masraf sayıyorlar.

Kapitalizm adeta seri bir katil gibi işçi kanı döküyor, öldürüyor. Bu tablo, işçi

sağlığı ve güvenliğini hiçe sayan "kâr için her yol mubah" anlayışıyla hareket eden sömürücü, asalak kapitalistlerin egemen olduğu düzenin, bu düzenin siyasal üst yapısı devletin ve onun yürütme gücü AKP iktidarının el birliği ile yarattığı tablodur.

Türk burjuvazisinin fitratında işçi öldürmek vardır. Her işçi bu fitratı bile bile, ailesini aç muhtaç bırakmamak için ölümlü göze alır. Kapitalizmin bir istatistik olarak gördüğü bazen bir anne-babadır, bazen bir abla ya da ağabeydir, bazen bir evlattır. Bazen bir sevgili, bazen de yakın bir dosttur. Ama hepsinden önemlisi alın teriyle yaşayan insandır.

Artık "kaza" olmaktan çıkıp katliam halini alan iş cinayetleri sömürü, baskı ve güvencesiz çalışma zeminine dayanıyor. İşçiye yaşama hakkını bile çok gören, iş cinayetlerinin kaynağı kapitalizm, burjuvazinin egemen olduğu düzen ve bu düzenin siyasal üst yapısı devlettir. İş cinayetlerinin son bulmasının yolu yasal düzenlemeler değil, işçilerin örgütlü birliğe dayalı mücadelesidir. İşçilerin lehine yasalar bile ancak işçiler birleşince çıkarılır ve ancak işçiler hakları uğruna mücadeleyi sürdürdüğü sürece bu yasaların pratikte bir hükmü olur.

MEB'den Öğretmen Strateji Belgesi'ne güzelleme

9 Haziran Cuma günü Resmi Gazete'de yayınlanan Öğretmen Strateji Belgesi öğretmenlik mesleğinde köleliğe geçişi gündeme getirdi. Söz konusu belge, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Mehmet Müezzinoğlu tarafından referandum sonrasında güvenceli çalışmanın "kimsenin tapulu malı olmadığını" dillendirerek gündeme getirdiği "kamu personel reformu"nun eğitim alanındaki yansıması oldu. "Mesleki eğitim ve yeterlilik" adı altında öğretmenlik mesleğini öncesi ve sonrası ile yeniden ele alan belgenin içinde öne çıkan maddeler arasında performans yeterlilik uygulaması, her dört yılda bir yapılacak mesleki yeterlilik sınavı, veli, öğretmen, öğrenci ve idari kadronun vereceği puanlarla öğretmenlerin değerlendirilmesi, KPSS sınavına ve mülakata ek olarak öğretmen alımlarında kişilik testleri ve psikolojik testlerin yapılması vs. yer alıyor.

MEB'DEN GÜZELLEME ADIMLARI

Yayınlandığı tarihten itibaren öğretmenleri MEB'in ve dolayısıyla AKP'nin memurlarına dönüştürecek olan belgeye dair yapılan eleştiriler ve teşhirlerin ardından MEB konuya kendisi adına "açıklık" getirdi. Eğitim Bilişim Ağı üzerinden yayınlanan ve öğretmenlerin izlemesinin zorunlu olduğu "eğitim programları" çerçevesinde Öğretmen Strateji Belgesi işlendi. 19 Haziran günü saat 10.00'da yayınlanan ve MEB Öğretmen Yetiştirme ve Geliştirme Genel Müdürü Doç. Dr. Semih Aktekin tarafından sunulan videoda Öğretmen Strateji Belgesi'ne dair çeşitli medya kuruluşlarında yorum ve haberlerin olduğuna değinilerek öğretmenlere ilk elden bilgi vermek amacıyla böyle bir eğitim programının hazırlandığı belirtildi.

Öğretmen Strateji Belgesi'nin öğretmenlerin mesleki gelişimleri için bir yol haritası olduğu ifade edilerek belgenin

üç amacı, hedefleri ve bu hedefler doğrultusunda belirlenen eylemler sıralandı. Her eylemin öğretmenlerin mesleki gelişimleri için olduğu vurgusuyla güzellenen strateji belgesi videoyla öğretmenlere pazarlanmaya çalışıldı.

GÜZELLEMELERİN ARDINDAKİ KÖLELİK

Sistem her daim ortaya konulan saldırıların mahiyetini çarpıtıyor ve bu saldırıları kimi adımlar ile birlikte kamuoyuna sunarak göz boyuyor. Söz konusu belgede de aynı taktiğin uygulandığı görülüyor. Belgede bulunan eğitim programlarının geliştirilmesi, alan eğitimleri için üniversitelerle işbirliği, uluslararası çalıştaylara öğretmenlerin katılımı ve öğretmenlere yönelik şiddete karşı eylem programlarının oluşturulması gibi adımlar öne çıkarılıyor, performans sistemi, sınav ve puanlama sistemleri ise

"politikalarımızı belirlemek için veri toplayacağız" argümanı ardında cilalanıyor. MEB'in güzellmelerinin ardında, satır aralarında ise tam bir kölelik sisteminin kurulacağı gerçeği yatıyor.

MEB'DEN İLAN: AKP'YE BİAT EDECEK ÖĞRETMENLER ARANIYOR

Strateji Belgesi'nin gerekçelerinin başında binlerce işsiz öğretmenin var olduğu gerçeği yatıyor. Ancak MEB, bu sorunu işsiz öğretmenler için istihdam yaratarak, okullar açarak çözmek yerine var olan diplomalı işsiz ordusunu kölelik uygulamaları için kullanma yolunu tutuyor.

Atanamayan binlerce öğretmenin ve intiharlarla sonuçlanan diplomalı işsizliğin olduğu yerde adı skandallarla özdeşleşen KPSS genişletilecek. KPSS'ye ek olarak başlatılan mülakatlarda "Reis denilince aklınıza kim geliyor?" sorusunun sorulduğu "akademik" değerlendirmele-re ek olarak kişilik ve psikolojik testler de uygulanacak. Böylece mesleğe AKP'ye biat edecek öğretmen adayları kabul edilecek.

'HER ŞEY MESLEKİ YETERLİLİK İÇİN' YALANI

Performans sistemine dair pek çok tartışmanın olduğunun ifade edildiği eğitim videosunda, aynı zamanda, yapılan pilot uygulamada değerlendirmeye tabi tutulan öğretmenlerin %95'inin 85 üzerinde not aldığı sonuçları paylaşılarak

"iç rahatlatıldı." Bunun hemen akabinde ise yeterlilik programında velilerin, öğrencilerin, öğretmenlerin ve idari kadronun farklı kriterlerde farkı yüzdelere sahip notlar vereceği bilgisi paylaşılarak öğretmenlere "endişelenmeyin" mesajı verildi. Yeterlilik puanları ile yaratılmak istenenin susan, sinen öğretmen profili olduğu gerçeği yine "her şey mesleki yeterlilik için" denilerek kapatıldı.

"MİLLİ VE MANEVİ DEĞERLERE UYGUN DAVRANAN VE BUNU ÖĞRENCİLERE AKTARAN ÖĞRETMENLER"

Dört yılda bir yapılması öngörülen yeterlilik sınavı için de "Seçme, eleme, sıralama sınavı değildir. Mevcut durumun tespiti sınavıdır" denilerek MEB'in "veri" elde etmek için bu sınavları yapacağı duyuruldu. Satır arasında ise sınavın amacının öğretmenlerin akademik yeterliliklerinin ölçülmesi değil, "milli ve manevi değerlere uygun davranan ve bunu öğrencilerine aktaran" öğretmenlerin MEB'de yer alması olduğu bilgisi yansıdı.

"ÖDÜL DE VERECEĞİZ"

Tüm güzellmelerin ardından ise Maliye Bakanlığı ile görüşüldüğü ve cevap beklediği ifade edilerek "yeterli" olduğuna hüküm verilen öğretmenler için ödül sisteminin kurulacağı belirtildi. Aynı zamanda uzman öğretmen, baş öğretmen gibi sıfatların da bu "yeterli" öğretmenlere verileceği ifade edildi.

"Sıfır kaza" kampanyasında 166 işçi katledildi

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Mehmet Müezzinoğlu'nun katılımıyla 13 Mayıs'ta, iş cinayetleriyle gündeme gelen 3. havalimanı inşaatında "İş Sağlığı ve Güvenliği Hedef Sıfır Deklarasyonu" imza töreni düzenlenerek, "sıfır kaza" kampanyası başlatılmıştı. İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) Mec-

lisi tarafından yayınlanan iş cinayetleri raporu ise, "sıfır kaza" kampanyasının başladığı 13 Mayıs'tan 12 Haziran'a dek en az 166 işçinin katledildiğini ortaya serdi.

Raporda AKP hükümeti döneminde geçen 15 yılda, 20 bine yakın işçinin iş cinayetleriyle katledildiği belirtildi.

Topyekûn saldırılara karşı topyekûn direniş!

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın açlık grevi 100. günü geride bıraktı. Açlık grevi artık kritik bir eşikte. Doktorlara göre geri dönülmez ve kalıcı hasarların oluşacağı evreye girilmiş durumda. Açlık grevi eylemi OHAL ve KHK'lara karşı bir öncü çıkış olarak gündemde durmaya devam ediyor.

Sermaye devleti ise açlık grevini karalamak, gelişen toplumsal desteği baltalamak için birçok yola başvurmuş durumda. Yüksel Caddesi'ndeki eylemlere saldırmaktan Nuriye ve Semih'i "terörist" ilan etmeye, tutuklamaya kadar birçok yola başvurdu. Ancak istediği sonucu alamadığını halen sürmekte olan eylemlerden ve destekten görebiliyoruz.

Ancak AKP'nin istediği sonucu tam anlamıyla alamamış olması bizlerin istediğimiz sonuçları aldığımız anlamına gelmiyor. Şu açıktır ki, açlık grevi eylemleri devletin saldırılarına karşı gerçekleştirilebilecek eylem biçimlerinden birisidir. Ancak hiçbir eylem biçimi gibi tek başına kazanıma götürmez. Açlık grevinin, saldırının gündemleştirilmesi, direniş kararlılığının gösterilmesi açısından etkili olduğu kadar toplumsal desteği alamadığı, toplumsal muhalefet oluşmadığı koşullarda sonuçsuz kalacağı da açıktır. Burada mücadeleyi kazanıma götürmek açlık grevi başta olmak üzere bir dizi alanda sürmekte olan direnişleri büyütme ve yaymaktan geçmektedir. Burada ki kastımız açık grevlerine başlamak de-

ğil, toplumsal muhalefeti örgütlemektir. Eğer kitleleri sokağa çıkartabilirsek, toplumsal muhalefeti örgütleyebilirsek açlık grevi kendi misyonunu yerine getirmiş, farkındalık yaratılmasında ve kitlelerin harekete geçirilmesindeki rolünü oynamış olacaktır. Saldırıların karşısında durmanın ve onları geri püskürtmenin yolu kitlelerin öfkesini örgütlemekten ve eylem alanlarına taşımaktan geçmektedir.

Sürecin başından beri KESK'in ve KESK'e hakim olan reformist hareketin tutumu açıktır. Eylemden, sokaktan, direnişten kaçan; beklemeci, diplomasiye ve hukuk alanına sıkışmış bir tutumları vardır. KESK'in içerisindeki devrimci-ilerici güçlerin bu tutumu tanıması ve direnişler başlatması KESK'i de zorlamaktadır. Bu iyi bir zorlamadır. İhraç edilen on binlerce kamu emekçisini ve KESK'i eyleme, direnişe aktif katılmaya zorlamak gerekmektedir. Sürecin başından beri KESK'in böylesi geri bir tutum alıyor olması saldırıların daha da artmasına ve yaygınlaşmasına zemin hazırlamıştır. Daha da geç olmadan bu tutum kırılmalıdır.

Bir başka nokta ise açlık grevi üzerinden gelişen hümanist yaklaşımın, Nuriye ve Semih'i yaşatma bakışının tek başına bir sonuç üretmeyeceğinin görülmesidir. Nuriye ve Semih "İşimizi geri istiyoruz!" diyerek açlık grevine başladılar. İşlerin-

den olmalarına sebep olan OHAL ve KHK'lar olduğu ölçüde, mücadele eksenini de buradan doğru kurabilmek, Nuriye ve Semih'i yaşatmanın yolunun da OHAL ve KHK'lara karşı mücadeleden geçtiğini döne döne vurgulamak gerekmektedir. Nuriye ve Semih'i hümanist yaklaşımla sahiplenilenleri de kazanabilmek, mücadelenin bir parçası haline getirebilmek ancak bu zeminde mümkündür.

Unutmamak gerekir ki, AKP bu saldırıları toplumsal muhalefeti geriletmiş olmanın ve 15 Temmuz sonrasında kendi iç hesaplaşmasında kazançlı çıkmanın olanaklarıyla yapabilmektedir. Toplumsal muhalefetin varlığı koşullarında bir dizi saldırıyı rafa kaldırırken bugün bütün bunları bir bir önümüze getirmektedir. Bütün bu saldırılar bir bütünün parçasıdır. Sermaye devleti işçi-emekçilerin ellerindeki son kırıntılara göz dikmiştir ve kamu alanını baştan aşağıya kendi eliyle şekillendirmek istemektedir. Bu saldırılar karşısında durulamazsa, bu saldırılar geri püskürtülemezse bugünkü güç ve olanakları dahi bulamayacağımız zamanlara gitme ihtimali vardır. Bugünden yapılması gereken bir kırılma yaratmaktır. Saldırıların karşı topyekûn bir direniş örgütleyebilmektir. Sermaye devleti bir bütün olarak saldırıyor. Neden biz işçi-emekçiler aynısını yapmıyor, bir bütün olarak karşı koymuyoruz?

Avukat görüşü, sağlık durumu nedeniyle yarım kaldı

KHK ile açığa alınmasına karşı Ankara'daki Yüksel Caddesi'nde "İşimi geri istiyorum" diyerek direnişe başlayan ve 9 Mart'tan beri açlık greviyle hakkını arayan Nuriye Gülmen'in 21 Haziran günü avukat görüşünü tamamlayamadığı belirtildi.

Açlık grevinin 76. gününde tutuklanan Gülmen ve Özakça'nın açlık grevi direnişinin 105. günü olan 21 Haziran günü Avukat Selçuk Kozağaçlı, müvek-

kili Gülmen ile yaptığı görüşmenin direnişçinin sağlık durumu nedeniyle yarım kaldığını duyurdu.

Kozağaçlı Twitter hesabından "Bugün Nuriye ile avukat görüşünü yarıda kesmek zorunda kaldık. Nabızı çok düşük göğsünde sancı ve baskı var" diyerek Gülmen'in sağlık durumunun kritik olduğuna dikkat çekti. Kozağaçlı paylaşımında, "Sesimizi yükseltelim geç olmadan" çağrısı yaptı.

Gülmen ve Özakça için "yapacak bir şey yok"muş!

KHK ile ihraç edilmelerinin ardından Yüksel Caddesi'nde direnişe başlayan ve direnişlerini açlık greviyle sürdüren Nuriye Gülmen ve Semih Özakça hakkında Başbakan Binali Yıldırım açıklamalarda bulundu.

20 Haziran günü, Yunanistan dönüşünde uçakta gazetecilerin sorularını yanıtlayan Yıldırım, Gülmen ve Özakça'nın 9 Mart'tan beri sürdürdüğü açlık grevine ilişkin olarak "Yapacak bir şey yok" dedi.

Yüksel Caddesi'ndeki direnişin ve açlık grevinin toplumsal muhalefet tarafından sahiplenilmesinin ve yayılmasının önünü kesmek için Gülmen ve Özakça'yı tutuklayan devletin başbakanı, CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu'nun daha önce basına yazdığı mektubunun Gülmen ve Özakça'yla ilgili olduğunu belirtti.

Yıldırım, mektubun gündeme gelmesi üzerine yaptığı açıklamada ise şunları söyledi:

"Mektup meselesi şu, iki öğretim üyesi açlık grevine başladı. Bunlarla ilgili sayın Kılıçdaroğlu 'Konuyla ilgilenin, bu arkadaşlara bunlar için tehlike arz etmeden müdahale edin' diye ricada bulundu. Ben de Başbakan Yardımcımız Nurettin Canikli'yi görevlendirdim. Arkadaşların aileleriyle buluştu görüştü. Eylemi sonlandırma- larını istedi. Burada olumlu bir yaklaşım göremedik. Aileler aksine biz bu eylemlerden gurur duyuyoruz, asla da bırakmayı düşünmüyoruz gibisinden tutum içine girdiler. İstedikleri şu, herhangi bir itiraz komisyonuna girmeden göreve iade edilsinler. Biz de dedik ki komisyona girsinler titiz şekilde değerlendirilir dedik. Başka ne yapabiliriz. Örgüt ilişkisi yüzünden bir gözaltı yapılmış. Ben Başbakan olarak yargısal faaliyetlere 'kardeşim niye böyle yapıyorsunuz' diyecek durumda değilim. İnsani bakımdan gereken çalışmaları yaptık. Gördük ki iş ideolojik boyuta taşınmış, yapacak fazla bir şey yok. O yüzden Kemal Kılıçdaroğlu bu örneği vermekle isabetli yaklaşım göstermedi."

Devrimci tutsaklardan

Gülmen ve Özakça'ya destek

KHK'larla ihraç edilen kamu emekçileri Nuriye Gülmen ve Semih Özakça, açlık grevini tutuklu bulundukları Sincan Hapishanesi'nde sürdürüyor. Sağlık durumları kritik bir evreye girmiş durumda.

Sermaye devletinin bu baskı ve işkencelerine karşı direnişte olan Nuriye Gülmen ve Semih Özakça şahsında tüm ihraç edilen kamu emekçilerine destek amacıyla Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde bulunan TKİP ve DHKP-C dava tutsakları, 21-28 Haziran tarihleri arasında destek açlık grevi yapacaklarını, sermaye devletinin baskı, işkence ve keyfi tutumlarını protesto edeceklerini duyurdular.

Ayrıca bir KDÖ tutsağının da 21-24 Haziran tarihleri arasında destek açlık grevi yapacağı öğrenildi.

İstanbul'da kamu emekçilerinin direnişi sürüyor

KHK ile ihraç edilen ve direnen kamu emekçileri İstanbul'da mücadelelerini sürdürüyor.

17 Haziran Cumartesi günü Kadıköy Altiyol ve Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda 14.00-16.00 saatleri arasında oturma eylemi yapan kamu emekçileri "İşimize geri döneceğiz" dedi. Eyleme Kadıköy'de BEKSAV, DGB ve SEP, Bakırköy'de ise BEKSAV ve DEV TEKSTİL destek verdi. KHK ihraçlarının teşhir edildiği konuşmalarda dününden bugüne bütün iktidarların işçi ve emekçilere düşman olduğu söylenerek bugün de isim değişse de aynı zihniyetin egemen olduğu belirtildi.

19 Haziran Pazartesi günü de direniş sürdü. Kadıköy Altiyol ve Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda 15.00-19.00 saatleri

arasında oturma eylemi yapan kamu emekçileri direnişi büyütme çağrısı yaptılar. "Haksız hukuksuz ihraçlara hayır. İşimizi geri istiyoruz" şiarlı pankartlarını açan kamu emekçileri KHK ihraçlarını teşhir ettiler. Gülmen ve Özakça'nın serbest bırakılması ve taleplerinin kabul edilmesinin istendiği eylemde sıklıkla "AKP'nin memuru olmayacağız!" sloganı atıldı.

20 Haziran Salı günü direnişlerini Beşiktaş ve Maçka'ya taşıyan direnişçiler bildiri dağıtımı gerçekleştirdiler. Ab-basağa Parkı'nda Gülmen ve Özakça'nın serbest bırakılması için oturma eylemi yapan Cemile Karakuş ve Vedat Ertan Demir'i ve Maçka Parkı'nda süren "Adalet Nöbeti"ni ziyaret ettiler. "Adalet Nö-

beti"nde direnişçiler CHP'nin "eylemi çok uzatmayın" tutumu ile karşılaşırken direnişçilere kürsüden söz de verilmedi.

21 Haziran Çarşamba günü Kadıköy Altiyol ve Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda direniş sürdü. "Barışı savunduk, savunacağız", "OHAL kaldırılсын" dövizleri taşıyan kamu emekçileri işlerini alın terleriyle kazandıklarını vurgulayarak "Bize bahşetmediğinizi bizden alamazsınız" dediler. "Mücadeleye devam" diyen kamu emekçilerinin Kadıköy'de süren eylemlerinde "KESK İstanbul direniş dersleri 7" başlığı ile Emre Kovankaya ve Caner Murat Doğançayır tarafından "Dönüşümün kent ve kırdaki görünümü ve mücadele olanakları" konusu işlendi.

Direnışlerle dayanışma gecesi

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın açlık grevlerinin 100. gününde KESK direnişlerle dayanışma amacıyla 16 Haziran Cuma günü saat 19.00'da Bostancı Gösteri Merkezi'nde "Dayanışma için el ele" şiarıyla etkinlik yaptı. Etkinlik öncesinde Gösteri Merkezi'nin önünde basın açıklaması yapılarak Gülmen ve Özakça'nın açlık grevlerinin 100. gününde direnişçilerin taleplerinin kabul edilmesi istendi. Beyaz balonlar Gülmen ve Özakça için uçuruldu.

Eylemden sonra kitle etkinlik salonuna giriş yaparken sınıf devrimcileri *Kızıl Bayrak* gazetesinin satışını yaptı. Aynı zamanda Direnişlerle Dayanışma Platformu da "Direnişleri ve dayanışmayı büyütelim" şiarlı bildiri dağıtımı yaptı.

Etkinlik salonunda sahnede "KHK'lar gidecek biz kalacağız" şiarlı pankartın yanı sıra Gülmen ve Özakça'nın fotoğrafının olduğu bir pankart ile 10 Ekim Katliamı'nda yaşamını yitirenlerin fotoğraflarının olduğu bir pankart yer aldı. Sahneye İstanbul'da direnen kamu emekçilerinin eylemlerinden kareler yansıtıldı.

"Emek ve özgürlük" mücadelesinde ölümsüzleşenler adına saygı duruşu ile başlayan etkinlikte direniş alanından çekilen videolardan oluşan sinevizyon gösterimi yapıldı. Gülmen ve Özakça'yla dayanışmanın yükseltildiği etkinlikte direnişçiler adına yapılan konuşmada "Biz işimize geri döndüğümüzde iktidarın duvarı yıkılmış olacak. Onurumuz ve geleceğimiz dimdik ayakta dururken onların yalan ve kan üzerine kurulu iktidarı yerle bir olacak. Devletin bütün şiddetine rağmen Nuriye ve Semih'i yaşatacağız. Sadece umut etmiyoruz inat da ediyoruz. Zafer direnen emekçinin olacak" denildi. Direnişlerle Dayanışma Platformu'nun sloganlarla salona giriş yaptığı etkinlik boyunca KESK İstanbul Şubeleri adına Ata Esen ve Dursun Doğan, Eğitim Sen Genel Başkanı Feray Aytekin ve HDP İstanbul Milletvekili Filiz Kerestecioğlu da birer konuşma yaptılar. Etkinlikte sahne sırasıyla Erdal Bayraktar, Rojda, Abdal Haluk Tolga İlhan, Hilmi Yarayıcı, Bandista ve Burhan Berken'e bırakıldı. Etkinlik direnişçilerin hep birlikte sahneye çıkarak Çav Bella'yı söylemesi ile sonlandırıldı.

Yüksel'de azgın polis terörüne rağmen direniş iradesi

Yüksel Caddesi'nde tırmanan polis terörüne rağmen emekçilerin direnişi kararlılıkla devam ediyor. Biber gazı, plastik mermilerle emekçilere her gün saldıran polis, direnişin yanında yer alan Konur Sokak esnafını da direnişçilerle karşı karşıya getirmeye çalışıyor.

Bütün saldırılara rağmen emekçiler 13.30 ve 18.00'de basın açıklaması yaparak direniş iradesini sürdürüyor.

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın açlık grevinin 100. direnişin 220. gününde (**16 Haziran**), İnsan Hakları Anıtı'na çiçek bırakmak isteyen emekçiler polis saldırısıyla karşılaştı.

Kamu emekçilerini kollarından tutup yerlerde sürükleyerek işkence yapan polis, "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!" sloganıyla protesto edildi. Yüksel Caddesi'nden Konur Sokak'a sürüklenen direnişçiler burada da eylemlerini sür-

dürdü.

İnsan Hakları Derneği de saat 18.00'de Konur Sokak'ta polis barikatı önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada Semih'in eşinin ve annesinin de açlık grevine başladıkları hatırlatılarak tek taleplerinin işlerine geri dönmek olduğu belirtildi. Nuriye ve Semih'in sağlık durumlarının giderik kötüleştiği ve bunun üzerinden yaşam hakkının savunulduğu ifade edildi.

Açıklamanın ardından direnişçi kamu emekçileri polis barikatına yüklenerek eylemlerine başladılar. Bunun üzerine polis kitleye azgınca saldırdı. Fakat kitle direne direne Konur Sokak üzerinden Meşrutiyet Caddesi'ne doğru çekildi. Direnişi kıramayan polis şiddetini artırarak plastik mermiler ve biber gazı kullandı. Bunlar da kitleyi dağıtmayınca saldırı yoğunlaştı. Saldırı sırasında Ömer

Kök ve Mahmut Konuk'un da aralarında bulunduğu birkaç kişi gözaltına alındı.

Sakarya Caddesi'nde bir araya gelen avukatlar da basın açıklaması yaptılar. "Nuriye ve Semih'in işe iade talepleri kabul edilsin / Nuriye ve Semih'in avukatları" ozalitinin açıldığı açıklamada "Nuriye ve Semih başta olmak üzere direnen tüm kamu emekçilerinin talepleri kabul edilsin" dendi. Nuriye'nin ve Semih'in avukatlar aracılığı ile gönderdikleri 100. gün mesajı okundu. Ardından Mehmet Özer direnişi selamlayan bir şiir okudu.

Emekçiler 18, 19, 20 ve 21 Haziran'da da öğlen ve akşam açıklamaları için direniş alanına çıkarken azgın polis terörünün hedefi olmaya devam ettiler. Biber gazı ve plastik mermilerle emekçilere saldıran polis sokağı da gaza boğdu. Ancak emekçiler sloganlarla direniş iradelerini sürdürdü.

CT'de enjeksiyon bölümü bedellerle çay molasını kazandı

Chinatool Automotiv fabrikasında sendikalaşma sürecinin somutlaşmaya başladığı yedi ay önce işten çıkartılan bir kadın işçi, enjeksiyon bölümünün çay molası talebini, yaşanan gerilimleri ve kazanılan beş dakika çay molasını gazetemize anlattı.

Chinatool Automotiv'de üç vardiya çalışan enjeksiyon bölümünde yemek saati haricinde mola yoktu. Sigara içmek, tuvalet ihtiyacını gidermek, ayakta çalışan bu bölüm için bir oturup dinlenmek, soluklanmak mümkün değildi.

Fabrikanın enjeksiyon bölümünün başından beri en öne çıkan talebi "çay molası" idi. Sabah ve öğleden sonra 15'er dakika molanın aynı fabrikanın montaj bölümünde olması enjeksiyon işçilerinin öfkesini bileyen bir noktaydı. Hem işçilerde birikmiş öfkenin patlama noktalarından birini hem yönetimin uyguladığı baskının düzeyini hem de kazanım diyebileceğimiz ilk küçük deneyimi anlatacağım.

Çay molasının olmamasına sürekli bir homurtu vardı. Homurtu diyorum çünkü ne örgütlü davranılabiliyordu ne de sorun bir talebe dönüşebiliyordu. Sadece bazen belli bazen belirsiz bir ifadeleniş vardı yönetime karşı. Bir yanıla da bir şekilde işçi arkadaşlar gedikler yaratarak fiilen molalar uyguluyorlardı. Bunu en çok sigara içen arkadaşlar yapıyordu. Nasıl oluyordu? Tuvaletler veya soyunma odaları lise tuvaletlerine dönüşüyordu bazen. Birkaç dakikalık tuvalet kaçamaklarında sigaralar içiliyordu.

Dönem dönem yönetim yakın takibe alıyordu ve sonrası tutanaklar, en azından bitmek bilmeyen uyarıcı konuşmalar, artan mobbing. Ortak kullanım alanında sigara içilmesi (içenler dahi) kimsenin sağlık açısından tercih ettiği hoşuna gittiği bir durum değildi. Sadece sigara için değil birçok şey için mola ihtiyacı, en başta oturup dinlenebilmek için. İhtiyaçlara yanıt verilmedi yönetim tarafından. Çözüm üretilmezse ne olur, "her yasak kendi isyancısını doğurur."

Bir gece vardiyasının bitmesine yakın vardiya amiri İnsan Kaynakları (İK) Müdürü Çiğdem Özdemir bölümdeki tüm kadınları vardiya çıkışında kapıya beklediğini söyledi. Niye sadece bölümdeki tüm kadınlar? Kapıda toplandığımızda yapılan konuşmadan anladık ki kadın işçiler olarak soyunma odasının camının önünde bulunan bir izmarit üzeri-

ne birkaç gündür kontrol altındaymışız. Kapıda kimler içtiyse itiraf etmesi veya görenlerin ispiyon etmesi bekleniyordu. Sigara içen kadınlar sayıldı, sonrasında soyunma odasında veya tuvalette kadınlara hiç sigara içip içmediği soruldu. Sigara içen bütün kadınlar, tuvalette de soyunma odasında da sigara içtiklerini sahiplenir bir şekilde söylediler. Bir kadın işçi arkadaşımız, "molamız yok tuvalete gittiğimizde sigara ihtiyacımızı karşılamaya mecbur kalıyoruz" dedi. İşçileri her zaman aşağılayan ve üstten konuşan İK Müdürü Çiğdem Özdemir yine eze eze konuştu ve ekledi "Sürekli molası olan fabrikalardan bahsedip, mola diyip duruyorsunuz, neresiye o fabrikalar, oralara gitsenize, ne duruyorsunuz burada." Herkese "beğenmeyene kapı orada" demiş oldu.

Bir sonraki gece vardiyasında tutanak kağıtları dolaşmaya başladı. Olayın tek muhatabı sigara içen arkadaşlar değildi. İçmeyenler de olayı gördüğüne dair tutanaklara imza attırılmaya çalışılıyordu. Her bir sigara içmeyen kadın, sigara içen kadından şikayetçi olarak ifade verdirilmeye çalışıldı. Herkes makinelerinin başında tek tek itiraz etse de vardiya amiri de tek tek yoğunlaştırılmış mobbing uyguluyordu. Tehditler, baskı ile imzalar sigara içmeyenlere atıldı. Sigara içen arkadaşların itirazları ve tepkileri yükseldi. Yemek saatinde olayı ve birbirimizi tam olarak anladık. Herkes bu durumdan hoşnutsuzdu. Yemekten sonra makinenin başına döndüğümde çalışamaz haldeydim. Birlikte davranabilme zeminlerinin olmaması, makine

başlarında birbirimizi göremiyor olmamız ortak bir karşı koyuş gerçekleştirme-yi zorlaştırıyordu. Arkadaşlarımızın işten atılması ile sonuçlanacağı çok açık bu tutanakların öylece iletilmesini izlemek olmazdı, bu vardiya bitmeden bir çomak sokmak gerekiyordu.

Vardiya amirinin olduğu bölüme gidip tutanağı geri istedim, zorla imzalat-tığını yırtıp atacağımı söyledim. Vardiya amiri de topu İK'ya attı derdini anlatmanızı gereken odur diye. Sabah da İK ile konuşacağımı ama tutanağı derhal istediğimi söyledim. "Kendileri itiraf ettiler zaten" dedi. "Kendileri beyan etmişse siz de duyduysanız, İK da duyduysa buyurun siz tanık olun, şikayetçi olun" dedim. Bu tartışmanın sonrasında eski bir amir çağırıldı görüşmeye, durumu anlatınca haklı olduğumu ifade etti. Sabah İK ile görüşmek için 5 dakika daha erken çıkmak için amirden izin istediğimde İK'nın bu sabah tekrardan toplantıya çağırıldığını söyledi. Yine vardiyanın tüm kadınları kapıda toplanmıştık. Gerginliği artmış olan İK, bir önceki günkü giriş konuşmasını yaptı. Çünkü konuşmaları da özet geçti. İK'nın konuşmasından sonra ben arkadaşları içerken görmememize rağmen şahit, hatta şikayetçi olarak tutanağa imza attırılmaya çalışıldığımı söyledim. Sigara içenler de bahsi geçen tarihte sigara içemediklerini, hatta daha önceki ihtardan beri sigara içilmediğini söylediler. Burada bir ağız birliği yapılması başarılmıştı. Bu konuşmalar İK'yı gerdi. Tutanakların yeniden düzenleneceği söylendi, gerilimli bir şekilde toplantı sona erdi.

Bir sonraki gece vardiyasının bitimine

doğru yine tutanak kağıtları önümüze geldi. Bizim servisteki kadınlardan kimse şahit olarak imza atmadı. Amir bu duruma gerilmişti. Beni yönetime şikayet edeceğini söyleyerek hatta bana da tutanak tutmakla tehdit ederek gitti. "Birisinin işten atılmasının parçası olmayacağım" dedim. Çok belliydi, işten atmanın yolunu arıyorlardı.

Öyle de oldu zaten, üç arkadaşımız işten atıldı. Sigara içenlerden daha yeni olan, tazminat vermeleri gerekmeyenleri attılar. Üç kuruşun hesabını yapan yönetim eski işçileri tazminatlarını vererek atmak yerine mobbingi ve iş yükünü arttırdı ve tazminatsız işten atmanın yollarını aramayı tercih etti. Tüm bunların ve bundan önce de yaşananların sonucunda enjeksiyon bölümünde beş dakikalık dönüşümlü çay molası uygulanmaya başladı.

Örgütsüz olmamızın sıkıntısını bu olayda fazlasıyla ödedik. İşten atılan arkadaşları sahiplenilen bir tutum izleyemedik. Bu olaydan bir ayı geçkin bir süre sonra ben işten çıkartıldım. Nedenini ısrarla sorunca sigara olayında aldığım tutum fabrika yönetimini kaygıya düşürmüştü. İleride yaşanabilecek sıkıntıların önünü kesmek istediklerini ifade ettiler. Sendikalaşma süreci başlayıp hızlandıktan sonra sigara sorununu yaşayan kadın işçiler, sendikalı olduklarını bana "Biz vazgeçmedik, hâlâ yönetimle uğraşmaya devam ediyoruz, sendika getiriyoruz" diyerek ifade ettiler.

**CHINATOOL AUTOMOTİV'DEN İŞTEN ATILAN
BİR KADIN İŞÇİ**

Türk Metal'in anket oyununa işçilerden tepki

Metal işkolunda yeni dönem TİS süreci devam ediyor. Metal Fırtına'dan sonra işçilerin büyük beklentileri ve basıncı ile karşı karşıya kalan Türk Metal, örgütlü olduğu fabrikalarda "taslak çalışmaları" kapsamında bir anket düzenledi.

Ankette, sözleşmenin yürürlük süresine, ücret zammına, sosyal haklara yönelik sorular var.

Metal işçisi ise bu ankete tepkili. Özellikle ücret zammının % 19 ile sınırlandırılması işçilerin dikkatini çekiyor. Benzer şekilde "Sosyal yardımlardaki zam isteğinizi belirtiniz" bölümünde "Artırılmasa da olur" şıkkı yer alıyor.

Metal işçisinin 2015 yılında günlerce üretim durdurması ve toplu halde Türk Metal'den istifa etmesinin ardından Türk Metal Genel Başkanı Pevrul Kavlak, "Metal işçisinin bu eyleminden ders aldık, yeni sözleşme Bosch sözleşmesi seviyesine çekilecek" diyerek işçilerin öfkesini bastırmaya çalışmıştı. Sonraki süreçte verdiği demeçlerde de bu yalanı söylemeye devam etti.

Bu söylemlerin ardından % 19 gibi bir üst sınır çizilmesi işçilerin tepkisini çekerken, işçiler "zaten bununla oturur % 8-9'u anca alır" diyorlar.

Metal işçisinin taleplerine sınır çekmek ve hedeflerini daraltmak için hazırlanan bu ankete metal işçileri, Metal İşçileri Birliği (MİB) sayfasında tepkilerini şöyle dile getiriyor:

Renault işçisi TİS taleplerini sıralayarak direnişe hazır olduklarını şöyle ifade ediyor:

1. Önce saat ücretleri Bosch seviyesine çekilmeli.
2. Seyyane 1200 TL net zam
3. % 20 zam

Katılmıyorum, 3-Ne Katılmıyorum, 4-Katılıyorum, Katılıyorum	Kesinlikle Katılmıyorum	Katılmıyorum	Ne Katılmıyorum, Ne Katılıyorum	Katılıyorum
esmesinin sında aksaklık	1	2	3	4
sağlığı ve güvenliği uygun ortamı	1	2	3	4
sağlığı ve güvenliği gerekli eğitim ve tıncı sağlamaktadır.	1	2	3	4
sağlığı ve güvenliği gerekli ekipmanları	1	2	3	4
iki ara dinlenmelerden	1	2	3	4
iki sosyal ve kültürel	1	2	3	4
arkadaşlık bağları	1	2	3	4
çalışırken iş stresi ve	1	2	3	4

4. Kıdem bazında %20 artış.
5. Ramazan bayramı harçlığı 750 TL.
6. Kurban bayramı harçlığı 1500 TL.
7. Yıllık izin parası 600 TL.
8. Ayakkabı yardımı 400 TL.
9. Üç ayda bir 50 kilo erzak.
10. İş koşullarında ve angajmanlarda iyileştirme.

11. Yıl sonu primi eşit dağıtılsın.
"Sen bizim isteklerimizin arkasında durursan bizler de senin yanındayız. Yok durmam diyorsan sen bizim arkamızda dur."

Not: Bizim yatak yorgan hazır."
Bir başka **Renault işçisi** de mücadeleye hazır olduklarına vurgu yapıyor: "Çünkü siz yine bildiğinizi okuyacaksınız. Sıkın palavraları hadi bakalım ne olacak. Kor-

kuyula sesini kestiniz milletin. Bu %19 öngörü ile Eylül'de durdurabilecek misiniz işçiyi? Yine kaos yine sıkıntı. Hadi bakalım. Biz hazırız. Bu sefer daha tecrübeli."

Yine bir **Renault işçisi** sosyal yardımların yetersiz olmasına dikkat çekiyor: "Bayram harçlığıyla çocuklarını giydiremiyorsun. Bir kurban alamıyorsun. Yakacak yardımı, kış doğalgaz faturasına endekslenmeli. İzin parası komik, 2 yetişkin 2 çocuk 6 gün kendi otelinizde tam pansiyon fiyatı kadar olmalı."

Ücret zammının % 19 ile sınırlandırılmasına ise şöyle yanıt veriyor: "Öngörünüz sadece yüzde 19 mu? En iyi, çok büyük sendikaymışsınız, bravo. Yüzde 40, yüzde 50 konuşalım. Ne oldu Bosch sözleşmesi?"

Bir **Yazaki işçisi** ise bu anketin bek-

lentileri düşürmek için olduğunu dile getirerek şunları söylüyor: "Çeşitli sorular soruyorlar. Milletin aklını karıştırmaya çalışıyorlar. Sözleşme yakın ya. Beklenti adı verdikleri anketle beklentileri düşürmeye çalışıyorlar. Yemezler."

Tofaş işçisi de % 19'dan yüksek zam isteyen arkadaşlar ne yapacaklar diye soruyor: "Bir beklenti anketi şıklar konularak sınırlandırılıyorsa ona beklenti anketi denmez. Beklentilere ayar çekme anketi denir. Yüzde 35 zam isteyen arkadaşlar hangi şıkkı işaretleyecekler yumuşak TM'yi mi?"

Eskişehir Arçelik işçisi de verdiği tepki ile TİS sürecinin nasıl işlediğine dikkat çekiyor: "Ey TM bu anketler için kendini yorma. Sen ne istersen değil MESS ne verirsen onu alırsın ancak"

Başka bir **Arçelik işçisi** ise tepkisini şöyle ortaya koyuyor: "Türk Metal sözleşme öncesi işçinin nabzını yoklamak için işyerlerinde 8 sayfalık anket dağıtmaya başladı."

Ama görünen o ki anket bile başlı başına rezalet. Anketteki değerlere bakarsınız işçiler fazla umutlanmasın diyoruz. İstemekten aciz bir sendika nasıl da belli etmiş kendini. Yüzdelik değerlere bakar mısınız?

İşçiyi 3 yıllık sözleşme imzalayarak zaten satmışlardı. Yüzde 100 zam alsan ne yazar artık! %19 + diye sınır koymuşlar ankete.

Bu mu gerçekçi olmak!"

KIZIL BAYRAK / BURSA

İşçilerin hafta tatili hakkı kaldırılıyor!

Sermaye devleti, işçi ve emekçilerin kölelik ve sefalet koşullarının derinleşmesi, sermaye lehine azgın sömürü koşullarının yaratılması için çalışmaya devam ediyor. İşçilerin tüm haklarına göz diken ve yasal düzenlemelerle bir bir gasp eden sermaye devleti, şimdi de hafta tatili hakkını kaldırıyor.

Meclis Genel Kurulu'nda kabul edilen ve önümüzdeki günlerde uygulamaya geçecek olan "Sanayinin Geliştirilmesi ve Üretimin Desteklenmesi Kanunu" ile, 1924 yılından bu yana yürürlükte olan işçilerin haftada bir gün

tatil yapmasını zorunlu kılan "Hafta Tatili Hakkında Kanun" kaldırıldı.

İşçilerin hafta tatili hakkının gasp edilmesinin gerekçesi ise, "özellikle sanayi işletmelerinin her yıl hafta tatili günlerinde çalışabilmek için belediyelerden hafta sonu çalışma ruhsat almalarının işletme sahiplerine ek yük getirmesi" olarak açıklandı. İşyerleri açısından artık hafta sonu çalışmayı kolaylaştıran sermaye devletinin yürürlükten kaldırdığı yasa, aynı zamanda işçilerin haftada 6 günden fazla çalışmasını da yasaklıyordu.

Petkim işçileri üretimi durdurdu, giriş çıkışları kapattı

Petkim'de yönetim ve Petrol-İş Sendikası arasında yürütülen 10. toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamamış, sendika yeni bir görüşme tarihi de alınamadığını duyurmuştu.

17 Haziran'da İzmir Aliğa'daki Petkim rafinerisinde işçilere açıklama yapan sendika temsilcileri, işçilerin taleplerinin kabul edilmediğini, yönetimin 3 yıllık sözleşme dayattığını ve sözleşmeyi Yüksek Hakem Kurulu'na götürmek istediğini belirtti. Buna karşı, işçilerin 19 Haziran'da her türlü eyleme hazırlıklı olarak gelmeleri istendi.

19 Haziran sabahı, Petkim yönetiminin dayatmalarına karşı işçiler iş bıraktı. Tüm vardiyalardan işçiler rafinerinin önüne geldi ve giriş çıkışları kapattı.

Sevkiyatın durmasıyla rafineri kapısının içine TOMA ve çevik kuvvet polisleri konuşlandırılan yönetim, eylemdeki işçileri fabrikayı durdurmakla tehdit etti.

Sabah iş başı yapan vardiya değiştiril-meyerek 24 saat çalıştı. Grev yapmanın yasak olduğu Petkim'de Petrol-İş tarafından, içeride çalışan işçi sayısı kritik sayıya düşürüldü. Valilikle yapılan görüşmelerin ardından polis ve TOMA geri çekildi. Ayrıca Petkim aksayan sevkiyatlar nedeniyle sıkışmaya başladı.

Vali, Petkim yönetimi ve Petrol-İş Sendikası arasında görüşme ayarladı. Ancak görüşme sonrası açıklama yapan sendika, teklif edilen zam oranının ve skalanın değiştirilmemesinin kabul edilemeyeceğini belirtti. İşçiler toplu şekilde içeriye girerek eylemlerini burada sürdürdü, kapıya belirlenen üniteler nöbete başladı.

SENDİKA YÖNETİCİSİ VE TEMSİLCİ 12 KİŞİ GÖZALTINA ALINDI

İşçilerin eylemi 20 Haziran'da da de-

vam ederken fabrikaya yığınak yapan polis, yol kapatmayı bahane ederek toplam 12 sendika yöneticisi ve temsilcisi gözaltına aldı.

Gözaltı saldırısına karşı işçiler ailelerini fabrika önüne çağırırken ailelerden yaklaşık 200 kişinin yanı sıra Tüpraş işçileri de direnişe desteğini sürdürdü.

Ege İşçi Birliği (EİB) de iş bırakan Petkim işçilerine seslenerek, işçilerin taleplerin arkasında durması ve tüm işçileri mücadeleye destek vermeye çağırması gerektiğini belirtti.

YHK GÖRÜŞMESİ ÖNE ALINDI

Öte yandan, gazetemiz baskıya hazırlandığı saatlerde AKP, Yüksek Hakem Kurulu'nun (YHK) 7 Ağustos'a kadar tanıdığı süreyi geri çekerken görüşmelerin en geç 22 Haziran günü saat 15.00'e kadar yapılması dayatmasında bulunduğu bilgisi yansıdı.

Klisom'da TİS imzalandı, kazanımlar arttırıldı

Ankara Ostim'de bulunan Klisom Klima fabrikasında patronun TİS sürecinde işten atma saldırısına karşı kararlı şekilde direnen işçiler, işten atma saldırısını bertaraf ettikleri gibi imzalanan TİS ile de kazanımlarını arttırdılar.

Birleşik Metal-İş ile Klisom patronu arasında imzalanan sözleşmede elde edilen kazanımlar şu şekilde:

*Maaşlara seyyanen 375 TL, 2. yıl için enflasyon +% 5 zam alındı.

*30 günlük ikramiye 45 güne çıkarıl-

dı.

*Ayda bir saat iş saatleri içinde eğitim izni elde edildi.

*250 TL olan Ramazan, yıllık izin ve yakacak yardımı 400 TL'ye çıkarıldı.

*Fazla mesailer hafta içi ve Cumartesi % 75, Pazar günleri ise % 100 olacak.

*Evlence yardımı 800 TL, doğum yardımı 350 TL, işçinin kendisinin ve eşinin birinci derecede akrabalarının ölümünde 500 TL ölüm yardımı.

*Sabah 10.00- 10.15 saatlerinde iş

saatinden sayılan çay molası kazanıldı.

*8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde sendika üyesi kadın işçilere ücretli izin hakkı sözleşmede yer aldı.

*Arife günleri ücretli izin sayılacak.

*Yıllık izin kullanımında Cumartesi iş gününden sayılmayacak.

*Yol parası 135 TL'den 170 TL'ye çıkarılırken yemek ücreti 10 TL olarak belirlendi.

Sınıf devrimcileri 15-16 Haziran Direnişi'ni selamladı

Sınıf devrimcileri, 18 Haziran Pazar günü gerçekleştirdiği eylem ve etkinliklerle 47. yılında 15-16 Haziran Direnişi'ni selamladı.

EİB'DEN KARŞİYAKA'DA EYLEM

Ege İşçi Birliği (EİB), "Kıdem hakkımızı gasp ettirmeyeceğiz!" şiarıyla Karşıyaka İZBAN önünde gerçekleştirdiği eylemde ilk olarak kıdem tazminatı hakkının gasp edilmek istenmesine dikkat çekti. İzmir'in çeşitli bölgelerinde süren grev ve direnişler anlatılarak Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın direnişi selamlandı.

Ardından EİB adına basın açıklaması yapıldı. 15-16 Haziran Direnişi'nin, bugünkü saldırılar karşısında işçi sınıfına yol gösterdiği belirtilen açıklamada 15-16 Haziran Direnişi'nin gelişimi aktarıldı ve sendikal bürokrasinin büyük direnişteki uğursuz rolü hatırlatıldı.

İşçi sınıfına yönelik güncel saldırıların, özellikle de kıdem tazminatı hakkının gasp edilmek istenmesi konusunun ele alındığı basın açıklamasında "Bugün en önemli sorunumuz, bir araya gelmek, örgütlenmek ve omuz omuza verip mücadele etmektir. Artık bıçak kemiği geçmiş buluyor. Söz, yetki, karar hakkımızı özgürce kullanabileceğimiz koşulları yaratabilmemiz gerekiyor" ifadelerine yer verildi. Açıklama, taleplerin sıralanmasıyla sonlandırıldı.

Ardından, Hugo Boss'ta sendika üyesi olduğu için işten atılan Fatih Uyda bir konuşma yaptı. Eylem, Uyda'nın konuşması sonrasında halaylarla sonlandırıldı.

BURSA'DA BELGESEL GÖSTERİMİ

Bursa'da sınıf devrimcileri, 15-16 Haziran Direnişi'nin yıl dönümü vesilesiyle İşçilerin Birliği Derneği'nde "İki Uzun Gün ve Bir Uzun Yürüyüş" belgeselinin gösterimini yaptı. Tarihsel olarak süreci anlatan gösterimin ardından, etkinlik söyleşi ile devam etti.

Söyleşide birçok işçi söz alarak işçi sınıfı tarihi ve güncel olarak işçilerin birliği mücadelesi üzerine konuşmalar yaptı. Konuşmalarda işçi sınıfının tarihine sahip çıkması, tarihinden öğrenerek yeni mücadeleler örgütlemesi gerektiği belirtilirken, güncel olarak kıdem tazminatı ile ilgili yürütülen pratik çalışmaların bilgilendirilmesi yapıldı. Metal iş kolundaki toplu sözleşme sürecinde de kuşatıcı bir çalışma yürütme üzerine sohbet edildi.

Diam Vitrin işçileri süreçlerini anlattı

Sendikalaştıkları için işten atılan ve kapı önünde direnişe geçen Diam Vitrin işçilerine içeride çalışan işçi kardeşleri de üretimi fiili bir şekilde durdurarak destek vermişti.

Çok sınırlı sayıda işçinin üretim yaptığı Diam Vitrin fabrikasında, patron 15 Haziran Perşembe günü geç saatlerde üretim yapmayan işçilerin telefonlarına "Yapılan kanunsuz grev nedeniyle iş akdinize son verildi" yazılı mesajlar iletti. 16 Haziran Cuma günü fabrika önünde tekrar buluşan Diam işçileri yürüyüş gerçekleştirerek atılan tüm işçilerin geri alınmasını ve sendikal örgütlülüklerinin tanınması talep ettiler.

İşten atılan ve atılmayıp da üretim yapmayan Diam işçileriyle süreçleri hakkında konuştuk. Diam işçileri yaşadıkları süreci şu şekilde anlattılar:

"SENDİKA GİRECEK VE ATILAN İŞÇİLER GERİ ALINACAK"

İşten atılmayan ancak üretimi durdurarak arkadaşlarının geri alınmasını isteyen bir işçi şunları ifade etti: "Anayasal hakkımızı kullandık ve sendikaya üye olduk fakat patron bunu öğrenince 5 arkadaşımızı işten attı. Bu olay üzerine başlattığımız sendika üyelikleri daha da hızlandı. Daha sonra tekrar işten atıldılar. Bizler arkadaşlarımızın tekrar alınması için kararlı durduk, hep birlikte hareket ettik. Patron sendikayı muhatap aldı ve görüştü. Atılan arkadaşlarımızın işe alınması için üretim yapmadık, patron sendikayı çağırıp bizlerden 10 Temmuz gününe kadar süre istedi. Üretime başlamamız sonrasında işçilerin tekrar işe alınacağı için söz verdi. Fakat patronun sürekli bizi oyaladığını ve yalan söylediğini biliyoruz, bu sözlerine güvenmedik ve iş-başı yapmadık. 10 Temmuz gününü söylemesi boşuna değil, elinde yetiştirmesi gereken işleri var. Bu işlerin bir an önce bitirilip müşterilerine ulaşmasını istiyor patron. Biz üreteceğiz, patron satacak ve kasalarına para akacak sonrasında bizle-

ri de işten çıkarmış olacaktı. Bunu kabul etmedik. Fabrikamıza sendika girecek ve atılan işçi arkadaşlarımız da alınacak, kararlıyız."

"BAŞKA İŞ BULABİLİRİM AMA BU HAKSIZLIĞA GÖZ YUMULAMAZ"

Arkadaşları için üretimi durduran diğer bir işçi ise şunları söyledi: "Patron sürekli bizi oyalıyor, anayasal haklarını kullandığı için arkadaşlarımızı işten attılar. Ben içerideyim ama arkadaşlarımızın hiçbir suçu yoktu ve haksız yere işten çıkarıldılar. Benim vicdanım bu duruma susmayı, boyun eğmeyi kaldırmıyor. Her yerde iş bulabilirim ama bu haksızlığa göz yummak insana yakışmaz. Sonuna kadar buradayım."

"İÇERİSİ DE DIŞARISI DA HEP BİRLİKTE HAREKET ETTİK"

Üretimi durdurma eylemine katılan diğer bir işçi ise şu şekilde konuştu: "İçeride çok baskı vardı. Çok yoğun bir tempoda çalıştırılıyorduk. Az kişiyle çok iş yapmaya zorlanıyor ve koştura koştura çalışıyorduk. Bu sebepler bizi sendikalı olmaya itti. Sendika nedeniyle arkadaşlarımız işten atıldı. Biz de onların arkasında durduk. İçerisi de dışarı da hep

birlikte hareket ettik. Arkadaşlarımızın işe geri alınmasını talep ediyoruz."

"BİZ İŞÇİLER BİR ARADA BÜTÜN BİR PARÇAYIZ"

Üretime katılmadığı gerekçesiyle atılan bir işçi ise "Ben bu direniş sürecimizde dayanışmanın önemini öğrendim. İşten çıkarma gibi bir olay yaşandığında desteğin ne kadar önemli olduğunu öğrendim. Tek kişinin pek çok şey yapabileceğini öğrendim. Biz işçiler bir arada bütün bir parçayız, bir kişi, bir parça olmadığında tam değildir. Bu direnişte birbirimizi tamamladık, bunu gördüm" ifadelerini kullandı.

"BİRLİK OLDUĞUMUZDA ANCAK BAŞARABİLİRİZ"

Üretimi durduran diğer bir işçi de şunları belirtti: "Tek bir yumruk olmadığında hiçbir şey olmuyor. Birlik olduğumuzda ancak başarabiliriz. Bir şeylerin üstesinden gelmek istiyorsak birlik olmalıyız. Direniş sürecinin ilk başlarında işçi arkadaşlarımız arasında korku ve kaygılar vardı. Evliliğini, yaşını, çocuklarını, kiracı olduğunu ileri sürüp de 'ben yapamam' diyen arkadaşlarımız vardı. Bedel ödemedi olmuyor. Patronun kölesi olmaya gerek yok! Ben bu süreçte insanların bakış açısını değiştirmesi gerektiğini ve değiştirdiğini de gördüm."

"FABRİKADA PEK ÇOK SORUN YAŞIYORDUK"

Atılan bir başka işçi ise neden sendikalaştıklarına dair şunları aktardı: "Fabrikada pek çok sorun yaşıyorduk, diğer çalıştığım tüm fabrikalarda olduğu gibi. Ben de ya sistem değişecek ya ben diyorum."

Haksızlığa gelen bir insan değilim. Bu fabrikada da sendikalaşma süreci yaşandı, üye olduk, arkadaşlarımız atıldı, sahip çıktık, üretimi durdurduk. Biz bir şeyleri değiştirdik."

SENDİKALI ÇALIŞMA HAKKI İÇİN DİRENİYORUZ

Sendikal faaliyet nedeniyle atılan bir kadın işçi ise şunları söyledi: "Sendikal çalışma hakkı için direniyoruz. Sendika nedeniyle işten atmalara karşı arkadaşlarımız üretimi durdurdu sonrasında 'kanunsuz grev' nedeniyle 25/2. maddeden arkadaşlarımız toptan işten atıldılar. Arkadaşlarımıza toplu mesaj çekilerek bu duyuruldu. Sonrasında işyerinin önü tel örgülerle çevrildi, girişlere turnikeler koyuldu. Çevik kuvvet kapısında bekledi, TOMA'lar geldi. Bunların hepsi çok çirkin şeyler."

DİAM VİTRİN İŞÇİLERİNDEN CHINATOOL İŞÇİLERİNE SELAM!

Diam Vitrin işçileri sendika hakları için mücadeleyi sürdüren Chinatool işçilerini de selamlayarak şunları ifade ettiler:

"Chinatool'da bir süreç başlatılmış ve sendikal bir örgütlenme de gerçekleşmiş. Bu süreci sürdürmek ve sendika hakkı için diretmek de önemli. Chinatool işçileri pes etmedikleri takdirde istedikleri sendikayı getirebilirler. İrade gösterilirse başarabilirler. Bizler de kendi sürecimizden biliyoruz, direttik ve direndik. Chinatool da buna yönelik bir adım var ve kazanabilirler. Doğru bildikleri yoldan şaşmasınlar diyor ve Chinatool işçilerini selamlıyorum."

Gebze İşçilerin Birliği Derneği'ne saldırı

Gebze'de işçi sınıfının devrimci mücadelesini büyütmek için faaliyet yürüten Gebze İşçilerin Birliği Derneği (İBD), 17 Haziran gecesi saldırıya uğradı.

Kimliği belirsiz kişi ya da kişilerce düzenlenen saldırıda derneğin kapısının kırılarak içeri girildiği, dernekteki eşyaların dağıtıldığı görüldü.

İlk belirlemelere göre, saldırgan(lar), derneğe ait bir fotoğraf makinesi ile dizüstü bilgisayar çaldı.

Gebze İBD'den saldırıya ilişkin olarak yapılan açıklamada "Derneğimize dönük her türlü saldırının karşısında işçilerin birliğini güçlendirmeyi, mücadeleyi büyütmeyi sürdüreceğiz" denildi.

Sendikal bürokrasi kadın işçiye ve kadın sorununu görmüyor

Geçtiğimiz hafta İzmir Bergama Belediyesi ile Genel-İş arasında imzalanan toplu iş sözleşmesi üzerinden bir kez daha toplu iş sözleşmelerinde aile içi şiddete yönelik maddeler gündeme geldi. Toplu iş sözleşmesinde yer alan “eşine şiddet uygulayan işçiye maddi yaptırımlar uygulanacak” maddesi ile sendikaların kadına yönelik şiddet noktasında “farkındalık” yarattıkları ifade edildi.

SENDİKALARIN KADIN İŞÇİ ÇALIŞMASI YOK

Genel-İş Sendikası bu ve benzeri maddelerin yer aldığı bir toplu sözleşme imzalamanın “gururunu” kamuoyu ile paylaşmaktadır, fakat kadın sorununa dair eğitim ve kadın işçilerin örgütlenmesi noktasındaki görevini ne denli yaptığı karanlıkta kalmaktadır.

DİSK-AR'ın 2 Ağustos 2016 tarihli “Sendikalaşma ve toplu iş sözleşmesi raporu”nda; “Sendikalaşma oranları cinsiyete göre de önemli farklılıklar göstermektedir. 9,1 milyon erkek işçinin 1,2 milyonu sendikalıdır ve erkek işçilerde sendikalaşma oranı yüzde 13’ün üzerindedir. 3,3 milyon kadın işçinin ise 254 bini sendikalıdır. Kadınların sendikalaşma oranı ise yüzde 7,6’dır. Toplumsal cinsiyet eşitsizliği sendika üyeliği alanında da devam etmektedir” denilmektedir. Kadın işçilerin örgütlenme oranlarının bu denli düşük olmasının bir nedeni sendikaların kadın işçilerin yaşadığı sorunlara karşı kayıtsız kalmalarıdır. Zira birçok sendikanın kadın işçilere yönelik özgün çalışmaları yoktur. Halbuki kadın işçilerin yaşadığı toplumsal baskı, taciz, tecavüz, mobbing, aile ve çocuk bakımı gibi sorunlar kadın işçilerin örgütlenmesi açısından özgün yol ve yöntemleri

zorunlu kılmaktadır. Petrol-İş ve TGS'nin tüzüklerinde cinsel taciz suçuna yönelik düzenlemeler mevcut olsa da, toplamda sınıf zemini üzerinde yükselen bir kadın işçi çalışmasından bahsetmek mümkün değildir.

Genel olarak sendikaların tablosuna bakıldığında, sınırlı sayıda kadın komisyonu olduğu görülecektir. Söz konusu komisyonlar büyük oranda 8 Mart ve 25 Kasım gibi takvimsel günlere sıkışan, kadın işçi buluşmaları gibi salon etkinlikleri ile sonuçlanan çalışmalar yapmaktadır. Kadın işçilerin yaşadığı sorunları sınıf zemininde ele almaktan ve gündelik bir çalışmanın konusu etmekten bir hayli uzaktır. Kadın komisyonlarının, meclislerinin bu çalışma pratiği sendikalara egemen cinsiyetçi tutumlar ile birleştğinde sendika içinde kadın işçilere yönelen çalışmalar iyiden iyiye kötürümleşmektedir.

TOPLU SÖZLEŞMEDE AİLE İÇİ ŞİDDET

Ortada kadın işçiye yönelen bir çalışma yok iken, aile içi şiddet maddelerinin toplu iş sözleşmelerinde yer alması ortada bir tezatlık olduğunu düşündürmektedir. Fakat ortada bir tezatlık yoktur. Zira bu türden maddeler ile görüntü kurtarılmakta, kadın işçilerin örgütlenmesi sorumluluğu bir kenara bırakılmaktadır. Dahası, bu maddelerin sözleşmede yer alması bizzat belediye yönetimleri tarafından gündeme getirilmiştir.

Belediyeler ile işçi sendikaları arasında yapılan toplu iş sözleşmelerinde eşine şiddet uygulayan işçinin maaşının %50'sinin kesilerek mağdur olan eşe verilmesi vb. yaptırımların tarihi daha 2005 yılına dayanmaktadır.

İlk olarak Adana Seyhan ilçesine bağlı Küçükdikili Beldesi Belediyesi ile Genel-İş Sendikası arasında imzalanan top-

lu iş sözleşmesinde yer alan yaptırımlar, sendikanın talebiyle değil bizzat DTP'li belediye başkanının talebiyle gündeme gelmiştir. Ardından ise maddi yaptırımlar 2007 ve 2009 yıllarında yine DTP'li Diyarbakır Sur, Urfa Viranşehir ve Hilvan belediyelerinde Genel-İş ve Belediye-İş sendikalarıyla yaptıkları toplu iş sözleşmelerinde yer almıştır. 2010'lu yıllarda ise DTP-HDP-DBP'li belediyeleri CHP'li belediyeler izlemiştir. İstanbul Kadıköy ve Beylikdüzü ile İzmir Narlıdere, Çiğli ve son olarak Bergama Belediyeleri gibi...

KADIN İŞÇİLER ÖRGÜTLENİYOR, TALEPLERİNİ YÜKSELTİYOR

Sendikaların kadın işçilere yönelik özgün çalışmalarının olmamasına rağmen kadın işçilerin örgütlenme eğilimi yakıcı bir biçimde kendisini dayatmaktadır. Bugünlerde direnişte olan Diam ve Chinatool Otomotiv'de kadın işçiler en ön saflardadır. Kadın işçiler kaderlerinin erkek işçi kardeşleri ile ortak olduğunu bilerek mücadele etmekte, taleplerini yükseltmektedir.

Bir başka örnek de, Valfsan'dır. Birleşik Metal-İş'le yapılan sözleşmede kadın işçiler sözleşmeye bir günlük regl izni yazdırmışlardır. Ayrıca 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü kadın işçiler için ücretli izin günü olarak sözleşmede yer bulmuştur.

Sendikaların kadın işçilere dönük kayıtsızlığı mutlak değildir. Kadın işçiler örgütlendikçe ve işçi sınıfı sendikal bürokrasinin cenderesini parçaladıkça sendikalar asıl sahiplerinin elinde gerçek bir mücadele aracına dönüşecektir. Bunun için her zamankinden daha fazla görev bir kez daha kadın işçilere düşmektedir.

Düzen yargısı yine aynı: Kadın cinayetine “indirimli ceza”

Her geçen gün kadın cinayetleri haberleri gündeme yansırken kadın cinayeti davalarında katiller indirimlerle ödüllendiriliyor. Hatice Çelik'in katledilmesine ilişkin 21 Haziran'da sonuçlanan davada katil hakkında verilen ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası, tahrik ve iyi hal indirimleri ile 15 yıl hapse indirildi.

Boşanmak istediği eşi tarafından 12 Nisan 2016 tarihinde katledilen sağlık emekçisi Hatice Çelik'in davası 21 Haziran'da İstanbul 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. KESK'e bağlı SES'in Şişli Şubesi üyeleri de dava öncesinde basın

açıklaması gerçekleştirerek “Şiddete ortak olmayın, sessiz kalmayın” vurgusu yaptı.

Eşini katleden Mehmet Çelik, Silivri 3 No'lu L Tipi Kapalı Hapishanesi'nden SEGBİS ile katıldığı karar duruşmasında son savunmasında “Bu mübarek Ramazan gününde oruçluyum. Önce Allah'ın adaletine sonra sizin adaletinize inanıyorum” dedi. Duruşmalar süresince sık sık eşini sevdiği yönünde ifadeler kullanan ve Hatice Çelik'in intihar ettiğini iddia eden Çelik, ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası aldı.

Ancak mahkeme, iddialarda yer alan

Hatice Çelik'in Mehmet Çelik'e küfür etmesini gerekçe olarak göstererek “tahrik indirimi” ve ayrıca da iyi hal indirimi uygulandı. Böylece, ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası 15 yıl hapis cezasına düşürüldü.

Okmeydanı Eğitim Araştırma Hastanesi'nde 13 yıldır hemşirelik yapan, bir çocuk annesi Hatice Çelik, 12 Nisan 2016 gecesi boşanmak istediği Mehmet Çelik tarafından bıçak tehdidi ile üçüncü kat balkonundan atılmıştı. Hatice Çelik kaldırıldığı hastanede verdiği iki haftalık yaşam mücadelesinin ardından yaşamını kaybetmişti.

Modern Nazi Kampı: Elsi Elektrik

Bursa'da kurulu Elsi Elektrik'te son dönemde baskı ve mobbing arttı. Özellikle yeni alınan mühendislerin üretimde yaptıkları baskılar, kadın işçilere yapılan sözlü taciz ve mobbing, üretim ve sayı baskısı işçileri bezdiriyor. Sayı baskısı ile durmadan tutanak tutan mühendisler, kadınları sözlü olarak da aşağılıyor. Geçtiğimiz günlerde şirket müdürü Mesut Rekkalı'nın kadın işçilerin tuvaletine girerek baskı yaptığı, "Burada ne yapıyorsunuz, üretim aksıyor, işinizin başına dönün" dediği kadın işçiler tarafından anlatılıyor. Daha önce de Akın isimli mühendisin kadınlar tuvaletine girerek, kadınlara hakaret ettiği yine işçiler tarafından söyleniyor. Yine aynı şekilde Bora isimli mühendisin üretimde ve yemekhanede gezerek, işçilerin daha fazla üretim yapması için sözlü taciz ve aşağılamalarda bulunduğu, fabrikaya yeni geldiği ve içeride huzur bırakmadığı, önüne gelene tutanak tuttuğu da işçiler tarafından söyleniyor.

Kadınlar tuvaletine baskın yapan şirket müdürü Mesut Rekkalı'nın yaptıkları bunlarla da sınırlı değil. Üretimde gezen Mesut Rekkalı'nın, oturarak iş yapan kadın işçilere "Sizin kuluçkanız iyiymiş" demesi, sonrasında sandalyeyi kaldırıp, "Bundan sonra size kuluçka yok, ayakta çalışacaksınız" diyerek kadın işçileri aşağılaması ve baskı yapması da kadın işçiler arasında tepkiyle karşılandı. Çoğunluğu kadın işçilerden oluşan Elsi Elektrik fabrikasında, cinsel hakaret ağırlıklı aşağılama, taciz ve baskı, şirket müdüründen yönetim kademesi tarafından işçilere uygulanıyor.

Çoğu iş bulma konusunda sıkıntı çeken, başka imkanları olmayan ve bu durumları patron tarafından istismar edilen kadın işçiler, işten çıkarılma korkusu ile olan bitene sessiz kalıyor. Diğer taraftan sesini yükseltenlere ağır hakaretler ediliyor. Birçoğu da dayanamayarak işten ayrılıyor. Üstelik fabrikada günde 14 saate

varan çalışma süreleri, zorunlu mesailer ve zorunlu mesailerin normal ücretlerden sayılması da sömürünün ne denli boyutlara vardığının bir göstergesi.

Elsi fabrikasının adeta bir Nazi kampına döndüğünü söyleyen kadın işçiler, "Bir robot gibi yaşıyoruz" diyor. "Robotların bile bir onuru vardır, bize o kadar bile davranmıyorlar" diyen kadın işçiler, her gün aşağılandıklarını, yönetimden gelen sıradan bir söylemin bile hakaret ve küfür içerdiğini, neredeyse sıradanlaştığını söylüyor.

İşçilerin öfkesinin günden güne arttığı Elsi Elektrik fabrikasında işçiler, birlik olamamalarının en büyük sorun olduğunu söylüyor.

"Dedikodu, ispiyon, yalakalık, birbirinin arkasından kuyu kazmak aşılsa çok şey olur" diyen kadın işçiler, birlik olmadan bu sömürü ve baskıların bitmeyeceğini söylüyor.

KIZIL BAYRAK / BURSA

Pendik'te mini etek giyen kadına saldırı

Dinci gericiilik, toplumsal yaşamın her alanında kadınlara yönelik saldırılarını sürdürüyor. İstanbul Maslak'ta Ayşegül Terzi'nin bindiği otobüste şort giydiği için tekmeli saldırıya uğramasının yankıları sürerken, bir gerici saldırı haberi daha geldi.

BirGün'den Mustafa Kömüş'ün haberine göre, Pendik'te, Pendik-Aydos hattında sefer yapan bir minibüse binen 21 yaşındaki Melisa S. isimli genç kadın, 'Ramazan'da mini etek giydiği' gerekçesiyle 14 Haziran günü bir şahıs tarafından saldırıya uğradı.

'BÖYLE GİYİNMEYE UTANMIYOR MUSUN?'

Genç kadının annesi Zeynep S., saldırganın kızına küfür ve hakaret ettiğini ifade ederek şunları söyledi:

"Saldırgan kızıma 'O..., Ramazan'da böyle giyinmeye utanmıyor musun' gibi şeyler söylemiş. Arabadan inerken kızıma yumruk atmış. Kızımın kafası arabanın camına çarpmış. Başka bir kız ise arabadan inmesin diye kolundan tutmuş, saldırgan da yumruklarla kafasına vurmaya devam etmiş. Daha sonra arabadan inmiş. Kızım da onunla birlikte inmiş, ama saldırgan kaçmış."

KAFASINDA MORLUKLAR OLUŞMUŞ

Çevrede bulunan polislerin Melisa S.'yi telaşlı görüp yanına geldiğini aktaran Zeynep S. "Kızım olayı polislerle anlatmış. Polisler, etrafta biraz arama yapmışlar, ancak saldırganı bulamamışlar. Sonrasında Kurtköy Polis Karakolu'ndan ekip arabası istemişler. Ekip arabasıyla birlikte karakola gidip, tutanak tutulmuş. Oradan polislerle birlikte hastaneye gitmişler. Biz de ablasıyla birlikte hastaneye gittik. Hastanede muayene ettiler. Kafasında birtakım morluklar, şişlikler var. Kök dişinin ucu kırılmış. Raporu aldık, akşam karakola götürdük. Karakolda olayı incelediklerini ifade ederek, Cumartesi günü 'Tekrar konuşuruz' dediler" diye konuştu.

TOPLU TAŞITLARA BİNEMİYOR

Zeynep S., kızının psikolojisinin kötü olduğunun altını çizerek şöyle devam etti: "Şu anda kızımın sağlık durumu da iyi değil. Özellikle başında acısı ve ağrısı var, midesi bulanıyor. Psikolojisi bozuldu, iki gündür toplu taşıtlara bindiremiyorum. Bu iki günde nereye gittiyssek taksiiyle gittik. Ablasıyla benim aramda oturuyor, elimizi bırakmıyor asla."

Kadına şiddet ve cinayetler sürüyor

Sermaye düzenin önünü açtığı, düzen yargısının da faillerini adeta ödüllendirdiği kadına yönelik saldırılar durmuyor.

Bilecik'te evinden uzaklaştırması bulunan Hüseyin Kartal, 8 aylık hamile eşi Melike Kaygın Kartal'ı bıçaklayarak öldürdü.

Melike Kaygın Kartal'ın merkez Ertuğrul Gazi Mahallesi'nde oturduğu evine uzaklaştırması bulunan kocası Hüseyin Kartal, eşini görmeye gitti. Daha sonra

ikili arasında tartışma çıktığı öne sürülürken Hüseyin Kartal eşini, vücudunun çeşitli yerlerinden bıçaklayarak kendisini polise ihbar etti.

Ağır yaralı kadın, kaldırıldığı Bilecik Devlet Hastanesi'nde tüm müdahalelere rağmen kurtarılamazken bebeği sezaryenle alınarak yoğun bakıma alındı.

Adana'da ise Seyhan ilçesi Bey Mahallesi'nde Murat Karademir, tartıştığı eşi Aynur Karademir'e pompalı tüfekle

ateş açtı. Böbreğinden vurularak ağır yaralanan genç kadın, kaldırıldığı hastanede tüm müdahalelere rağmen kurtarılamayarak yaşamını yitirdi.

Yine Adana'nın Seyhan ilçesindeki Hürriyet Mahallesi'nde kadına yönelik saldırı yaşandı. Telefonla konuştuğu sırada eşi Şahan Şahin tarafından ayağından vurulan Gaye Şahin, Adana Numune Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne kaldırılarak tedaviye alındı.

DGB MYK Haziran Ayı Toplantı Sonuçları

Üniversite ve liselerin kapanmasıyla beraber gençlik açısından bir dönemin daha sonuna geldik. Önümüzde bir yaz dönemi var. Bu yaz dönemi hedefli ve planlı bir çalışmayla gücümüze güç katacağımız bir dönem olacak. Gençlik çalışmamızın temel alanları olan üniversite ve liselerin kapalı olduğu yaz döneminde çalışmalarımızı meslek liselerinin bulunduğu semtlerde, gençliğin uğrak noktası olan kent merkezlerinde, fabrika ve atölyelerde sürdüreceğiz.

Yaz döneminde işçi-emekçi çocukları fabrika ve atölyeleri dolduruyor. Bu gençlerin önemli bir bölümünü meslek liseli ve meslek yüksekokullu gençler oluşturuyor. Meslek liseli ve meslek yüksekokullu gençlerin bir bölümü yaz stajyeri olarak, bir bölümü eğitim gördükleri meslek alanlarında pratik yetkinlik kazanmak, bir bölümü ise ailelerinin maddi durumuna destek olmak amacıyla fabrika ve atölyelerde çalışıyor. DGB olarak yaz döneminde fabrika ve atölyelerde olmak gerektiğini vurgulamıştık. Fabrika

ve atölyelerde gençliğin bu kesimlerine ulaşabilmeyi ise yaz dönemi çalışmamızın somut hedeflerinden biri olarak önümüze koyuyoruz.

Yaz dönemi gençlik çalışmamızın en önemli ayağı ise yaz kampımız olacaktır. *“Özgürlüğümüzden ve geleceğimizden vazgeçmiyoruz! Yaz kampında buluşuyoruz!”* şiarıyla örgütleyeceğimiz kampımız yaz dönemi gençlik çalışmamızın sonuçlarını ortaya koymak ve gelecek döneme hazırlıklı bir şekilde başlamak adına önemli bir noktada duruyor. Emperyalist barbarlığın yükseldiği, Türk sermaye devletinin işçi sınıfı ve gençlik üzerindeki her türlü gerici baskı ve saldırılarını arttırdığı böylesi bir dönemde kampımız gençliği devrim mücadelesine çağırmanın bir aracı olacaktır. Bu hedefle yaz kampı programı ve öncesinde yürütülecek çalışmalara dönük somut planlamalar yapılmıştır.

Grevlerin yasaklandığı, kıdem tazminatı saldırısı başta olmak üzere sosyal yıkım saldırılarının dayatıldığı, binlerce

ilerici-demokrat kamu emekçisinin gece yarısı KHK'ları ile işinden, mesleğinden edildiği, eğitim müfredatlarının her çıkan kanunla daha da dinci-milliyetçi gericiye saplandığı, üniversitelerin teslim alınmaya çalışıldığı böylesi bir dönemde gençliğin ve DGB'nin omuzlarına daha fazla sorumluluk düşmektedir. Grev yasakları, yer yer işçi sınıfının fiili grevleriyle püskürtülmekte, kıdem tazminatı saldırısı toplumun gündemi haline gelmekte, tepkilere yol açmakta, KHK'lar ile işinden, mesleğinden edilen ilerici-demokrat kamu emekçileri başta Nuriye Gülmen ve Semih Özakça olmak üzere mevzi direnişler ortaya koymaktadır. Sermaye düzeninin saldırılarına karşı gençliği örgütlemek, onu düzene karşı birleşik bir mücadelenin parçası haline getirmek DGB'nin tarihsel sorumluluğudur. Önümüzdeki döneme bu sorumluluk bilinciyle yüklenecek, geleceği kazanacağız!

DEVİRMİCİ GENÇLİK BİRLİĞİ
19 Haziran 2017

Berkin Elvan vuruluşunun 4. yılında anıldı

Haziran Direnişi'nde polisin attığı gaz fişegi ile başından vurulan ve 269 gün komada kaldıktan sonra yaşamını kaybeden Berkin Elvan, vuruluşunun 4. yılında 16 Haziran günü anıldı. Berkin Elvan'ın Okmeydanı'nda vurulduğu yerde yapılan anmanın ardından Elvan'ın mezarı ziyaret edildi.

Berkin'in vurulduğu yere ekmek ve karanfiller bırakılarak mumlar yakılırken kitle polis tarafından “dağılın” anonsları ile taciz edildi.

“BU MÜCADELE TÜM ÇOCUKLARIN MÜCADELESİDİR”

Okmeydanı'nda yapılan anmanın ardından Berkin Elvan'ın mezarı ziyaret edildi. Saat 12.00'de Feriköy Mezarlığı'nda bulunan Berkin Elvan'ın mezarı önünde toplanan kitle “Berkin Elvan ölüm-süzdür!”, “Berkin Elvan onurumuzdur!” sloganlarını haykırdı. Anne Gülsüm Elvan'ın ve dayı Kenan Güzel'in fenalaştığı ziyarette baba Sami Elvan basına kısa bir açıklama yaptı. Verdikleri mücadelenin

Berkin'i geri getirmeyeceğini bildiklerini ancak ülkedeki haksızlığın, hukuksuzluğun son bulması için mücadele ettiklerini belirtti. Elvan, “Bu mücadele, Berkin Elvan adı altında Türkiye'de yaşayan bütün insanların özellikle çocukların mücadelesidir” dedi. Ayrıca Elvan, “Ceylan ve Uğurlar'a sessiz kaldığımız için benim oğlum ve benim oğlum gibi nice çocuklar yok oldu” diyerek herkesi duyarlı olma-ya davet etti. Ziyaretin sonunda kısa bir konuşma yapan anne Gülsüm Elvan ise “adalet” talebini yineledi.

Er ya da geç hesabını soracağız!

Yine bir staj cinayetiyle açtık yaz dönemini. Bu sefer ölüm Mersin'de buldu bizleri; çalışanları, tüm emekçi çocuklarını, staj yapanları. Bu sefer de hikaye tanıdık. Yine bir staj sömürsü için gidilen bir fabrika yine bir elektrik akımında ortaya çıkan ölüm.

Nasıl ki 3 yıl önce staj yapmak için gittiği Filli Boya fabrikasında elektrik akımına kapılarak katledilmişse Oğuzhan Çalışkan, o günden bugüne değişen hiçbir şey olmadı bu kanlı düzende; staj cinayetleri, iş cinayetleri, “iş kazaları” ve işte son olarak da Mersin'de bir inşaatta hayatını kaybeden 18 yaşındaki Yiğit Şahin Haykut.

Staj adı altında ucuz iş gücü olarak sömürüye mahkum edilen binlerce gençten biriydi Yiğit Şahin Haykut. Stajyer olarak çalıştırıldığı bir inşaatta elektrik tesisatı döşendiği sırada elektrik akımına kapılarak katledildi arkadaşımız.

Katliam diyoruz tüm bu olan bitenlere çünkü biliyoruz ki sermaye için bizlerin canları, alacakları önlemler olan emniyet kemerlerinden, maskelerden, kum torbalarından daha değerli değildir.

Bizler biliyoruz ki bu çürümüş düzen devam ettiği sürece bu katliamlar da devam edecektir. Mücadelemiz eşit, özgür ve staj cinayetlerine kurban gitmeyeceğimiz bir gelecek mücadelesidir. Meslek Liseliler Birliği olarak staj cinayetlerinde, atölyelerde katledilen tüm arkadaşlarımızın, kardeşlerimizin hesabını sormaya çağırıyoruz.

MESLEK LİSELİLER BİRLİĞİ
21 Haziran 2017

Liselilerden film gösterimi

Yaz sürecinin başlamasıyla birlikte Ümraniye'de bir araya gelen Devrimci Liseliler Birliği (DLB) ve Meslek Liseliler Birliği (MLB) geçtiğimiz hafta gerçekleştirdikleri buluşmada yaz döneminde çalışmalarını güçlendirmek için planlamalar gerçekleştirdi. Yaz döneminde staj yapılan alanlarda ve bölgede pratik faaliyetler planlanırken, kültürel ve sanatsal etkinlikler de gerçekleştirme ve üretme tartışmaları yapıldı.

Planlanan etkinliklerin ilki 17 Haziran günü gerçekleştirildi. “Marx Geri Döndü!” filmini izleyen liseliler, film üzerine tartışma gerçekleştirdiler. Ardından da Marksizm üzerine sohbet edildi. Bir sonraki buluşma için planlamalar yapıldı.

İncirlik krizi ve arka planı

Yaklaşık bir yıldır Almanya ile Türk sermaye devleti arasında yaşanan gerilimler devam ediyor. Hatırlanacağı üzere ilk gerilimin kaynağı mülteci sorunu idi. Bunu Ermeni soykırım tasarısının onaylanması izledi. Referandum döneminde gündeme gelen propaganda ve miting yapma yasağı ise gerilimi zirveye çıkardı. Şimdi iki ülke arasında "İncirlik krizi" patlak vermiş bulunuyor.

Almanya ve Türkiye NATO'nun önemli iki üyesidir ve müttefiklerdir. Almanya dünya pazarında Çin'le yarışabilecek bir ticaret hacmine sahiptir ve Türkiye ile çok yönlü ekonomik ilişkilere sahiptir. Öyle ki, Türkiye günümüzde Almanya'nın bir ihracat pazarıdır. İncirlik krizi buna rağmen yaşanabilmiştir. Peki bunun kendisi sıradan bir gelişme midir? Bu restleşmenin ve bu konuda sergilenen kararlılığın ciddi nedenleri yok mudur?

Alman sermaye devleti Türkiye ile yaşanan gerilimlerde her defasında insan haklarından, düşünce özgürlüğünden, tutuklu gazetecilerden vb. dem vurmaktadır. Alman devletinin bu konudaki ikiyüzlü tutumu AKP iktidarının savaş ve saldırganlık politikaları karşısında sergilediği "orman sessizliği" üzerinden bilinmektedir. Kürt kentleri yakılıp yıkılırken, Kürt halkı katledilirken, Suriye'yi yakıp yıkan cihatçılara destek verilirken Alman devleti hep sessiz kalmıştır. Bu gerçeği AKP iktidarı bilmektedir.

Bu gerçeklik Almanya ile Türk sermaye devleti arasında yaşanan sorunları, özellikle İncirlik krizini önemsizleştirmiyor. Zira, yaşananlar buz dağının sadece görünen yüzüdür.

Şöyle ki; İncirlik Üssü sıradan bir üs değil, kuruluşundan itibaren Ortadoğu'daki hegemonya kavgası ve bu çerçevede yürütülen savaşların en önemli saldırı merkezidir. Bu mevziden geçmişten beri en çok yararlanan güç ise ABD emperyalizmidir. İncirlik Üssü aynı zamanda NATO'nun nükleer silah deposudur. Sadece ABD bu üste iki binin üzerinde asker bulundurmaktadır. ABD bugün de bu üssü, kendi savaş politikalarının işlevsel bir mevzi olarak kullanmakta, Ortadoğu'daki nüfuz kavgasının iyiden

iyiye kızıdığı ve dünya olaylarının yeni bir emperyalist savaşa doğru seyrettiği günümüzde, bu konuda çok daha hassas davranmaktadır.

Öte yandan, ABD'nin batılı emperyalist müttefikleri de bu üsten çeşitli dönemlerde yararlanmışlardır ve hâlâ yararlanmaya çalışmaktadırlar. Bunların başında Almanya gelmektedir. Almanya Ortadoğu'daki nüfuz kavgasının bir tarafıdır. O da bölgeyi kendi çıkarları temelinde yeniden dizayn etmek istemektedir. Bilindiği gibi Alman sermaye devleti iki emperyalist savaşın başlatıcısıdır. Bu konuda oldukça deneyimlidir. Dolayısıyla, dünya hegemonya kavgası için sadece ekonomik bakımdan güçlü olmanın yetmeyeceğini, aynı zamanda ve esas olarak askeri bir güce sahip olmak gerektiğini çok iyi bilmektedir.

Ha keza askeri gücün, petrol ve doğalgaz gibi enerji kaynaklarını ve bunların iletim yollarını ele geçirmede ve elde tutmada olmazsa olmaz koşul olduğunun da farkındadır. Militarist politikaların son yıllarda zirve yapması, savaş sanayiinin daha da geliştirilmesi, ekonomisinin gitgide bir savaş ekonomisine dönüşmesi, Almanya'nın dünyanın en fazla silah üreten ülkelerin başını çekmesi, Ortadoğu'da, Afrika'da, Ukrayna'da ve diğer tüm kriz bölgelerinde en çok silah satan ülkelere biri olması, dünyanın çok sa-

yıda ülkesinde asker bulundurması ve nihayet birçok işgal sürecinin en önemli gücü olması tam da bunun ifadesidir.

Alman emperyalist devleti yıllar sonra, hem de çok daha iştahlı ve hırslı biçimde bir yeni emperyalist savaşa hazırlanmaktadır. Yeni olan şudur ki, Alman emperyalizmi yakın dönemlere kadar varlığını ve iddiasını daha çok ABD'nin öncülüğünü yaptığı emperyalist koalisyonla birlikte ortaya koyuyordu. Ancak son dönemlerde yaşanan pek çok gelişme açıkça göstermiştir ki, değişen dünya ve Ortadoğu koşullarına ve değişen güç dengelerine koşut olarak, Alman emperyalizminin bu konudaki politikalarında ve yönelimlerinde kayda değer değişiklikler meydana gelmiştir. Söz konusu olan, Almanya'nın giderek pek çok konuda ABD'den bağımsız politikalar geliştirme eğilimidir. Çıkarlarını ve hedeflerini ondan bağımsız olarak dillendirmeye başlamasıdır.

Emperyalistlerin dünya pazarına egemen olma kavgası giderek kızışıyor. Yeni emperyalist savaş tehlikesi gitgide büyüyor. Bu savaşın bugünkü ana sahnesi ise halen Ortadoğu'dur. ABD, Rusya, Almanya, Fransa, İngiltere, velhasıl tüm emperyalistler Ortadoğu'dadırlar. Hepsi de bölgenin kendi çıkarları temelinde şekillenmesi ve dünya hegemonyasının kendi lehlerine sonuçlanması için hamle üstüne hamle yapıyorlar. Bu kavgada galebe çalmak üzere bölgede kendilerine sağlam dayanaklar inşa ediyorlar. Öte yandan ellerindekilere yenilerini ekleyip, daha bir işlevli hale getirmek için uğraşıyorlar.

Tüm bu gelişmeler dün çıkarları ortak

olan emperyalist güçleri de günbegün karşı karşıya getirmektedir. Dolayısıyla, ABD başta olmak üzere tüm emperyalist güçler hegemonya krizinin seyri üzerinden yeni konumlanışlara gitmektedir.

ABD emperyalizmi Trump yönetimi ile birlikte ABD'nin dış politika ve ilişkiler alanında yeni bir dizi hamle yapmaya hazırlanmaktadır. Bunun kendisi müttefikleriyle olan ilişkiler alanında da yankısını bulmuştur. Kimi ticaret anlaşmalarının iptal edilmesi, Paris iklim anlaşmasındaki imzanın geri çekilmesi, NATO konusunda kimi yeni yaklaşımlar ortaya konması vb... Bu gelişmeler içerisinde AB ile olan ilişkiler de bir yere doğru ilerlemektedir. Ukrayna konusunda ortaya konan farklı politika ve yönelim bunun bir örneğidir. Buna, geline yerde Katar krizi ve İran konusundaki ciddi farklılıklar eklenmiş bulunuyor. Trump'ın yakın günlerde gerçekleştirdiği Riyad seferi ve burada kararlaştırılanlar, hegemonya kavgasına yeni boyutlar kazandırmıştır.

Özetle, emperyalistler arasındaki çelişkiler derinleşmeye başlamıştır. Çıkar çatışmaları yoğunlaşmaktadır. ABD sadece Rusya ve Çin'i değil, başta hegemonya savaşında bağımsız bir güç olarak katılma yönünde ilerleyen Almanya'ya karşı da yıpratma savaşı yürütmektedir. Yeri geldiğinde elindeki imkanları bunun için değerlendirmektedir. Almanya ile Türkiye arasında İncirlik Üssü üzerinden yaşanan krizin arka planında bu olgu yer almaktadır. Zira, Almanya ile iktisadi ve siyasi ilişkileri ne denli önemli olursa olsun Türk sermaye devleti tam bir ABD işbirlikçisidir ve son kertede politik yönelimlerini de buna göre dizayn etmektedir.

Londra yangını: Kapitalizm diri diri yakıyor!

Bir finans merkezi olan Londra, büyük bir yangın faciası ile sarsıldı. Sosyal konut projesi kapsamında ülkenin en zengin belediyesi tarafından 1974 yılında inşa edilen Grenfell Tower binası, kentin en zengin mahallesinde bulunuyor. 27 kattan ve 120 daireden oluşan bu bina da yaklaşık 600 civarında kişi yaşıyordu. Çoğunluğu göçmen olan bu işçi ve yoksul insanlardan onlarcası (şimdilik 79 kişi olduğu söyleniyor) yanarak öldü, 100'den fazla kişi de yaralandı. Ölü sayısının 100'ü aşması bekleniyor.

Londra'nın en zengin mahallesinde en yoksul kişilerin oturduğu apartmanda çıkan yangın ve bunun yol açtığı felaket bir kez daha servet-sefalet kutuplaşmasını tartışmanın merkezine oturttu. Etnik azınlıklardan yoksul insanların yaşadığı bu katliam, burjuva medyasında bile sınıf farklılıkları üzerinden haberlere konu edildi.

Yangının faturası sadece katliamdan ibaret değil. Aynı zamanda yüzlerce yoksul insan evsiz de kaldı. Sistem, bu insanları yerleştirecek sosyal konut bulamadı ve bu düzeydeki bir felaket karşısında bile aciz kaldı. Bir yandan yüzlerce insanı yerleştirecek konut bulamamak, ama öte taraftan da aynı bölgede 4 bin evin bomboş durduğunu hatırlatmak, kapitalizmin işçi-emekçi düşmanı karakterinin çarpıcı bir örneğini sunmaktadır. İşçi Partisi lideri Jeremy Corbyn'nin, bölgede zenginlere ait olan ve boş duran bu evlerin ve villaların geçici olarak yangınzedelerin yerleşimine açılmasını, bu evlerin kirasının da hükümet ya da belediye tarafından karşılanmasını talep etmesi, sermayenin sözcüleri tarafında anında "özel mülkiyet hakkına saldırı" olarak tanımlanıp karşılıksız bırakıldı.

Yangın öncesi de karşılıksız bırakılan ve bugünkü felakete sebep olan başka şeyler de var. Yıllarca yapılan uyarılar ciddiye alınsaydı ve aç gözlülüğten bir parça feragat edilip gerekli önlemler alınmış

Bu dehşet verici olay kapitalizmin acımasızlığını olduğu gibi İngiltere'deki derin sınıf farklılıklarını da bir kez daha gözler önüne serdi ve bu ülkede de emekçilerin burnundan soluduğunun, yarınki sınıf mücadelesinin birikimlerinin de güçlenerek kendine kanal aradığının habercisi oldu.

olsaydı bugün bu dehşet verici "yoksul katliamı" yaşanmamış olacaktı.

Apartman Sakinleri Derneği'nin yıllardan beri özellikle de apartmandaki yangın güvenliğinden şikayetçi olduğu ve bu şikayetlerini de muhataplarına ilettikleri söyleniyor. Binadaki yangın önlemlerinin yetersiz olduğu iddiaları karşısında apartmanı yöneten taşeron firmanın yaptığı tek iş, her daireye "yangın olursa kapıya ıslak havlu koyun ve dairenizde kalın" ilanları dağıtmak olmuş. Yönetimi iktidardaki Muhafazakâr Parti'den olan belediye yetkilileri de bu iddiaları duymazdan gelmiş. Ayrıca yönetici taşeronun ve binayı tamir eden müteahhit şirketin, şikayetleri dile getiren dernek temsilcilerine fiziksel tehditlerde bulunduğu da iddialar arasında yer alıyor.

Üç sene önce, apartmanın elektrik tesisatında patlamalara sebep olabilen ani voltaj yükselmeleri yaşanmış. Komşu bloklarda çıkan yangınların ardından itfaiyenin yaptığı tavsiyelere de uyulmamış. Keza dış cephe kaplamasında ABD'de yasaklı ve yangına karşı dayanıksız olan bina giydirme malzemesi kullanıldığı söyleniyor. Reynobond isimli alüminyum giydirme malzemesinin fiyatıyla yangına dayanıklı olan muadillerinin arasında çok az bir fiyat farkı olduğu da ileri sürülen iddialar arasında. Bu madde, yangına dayanıklı bir alternatiften metrekare başına 2 pound ucuz olduğu için seçilmiş. Bundan sağlanan tasarruf ise 5.000 pound değerinde. Yanı sıra binada yeterli sayıda yangın söndürücü fiske ve alevlere dayanıklı yangın kapılarının bulunmadığı belirtiliyor.

Londra'nın eski belediye başkanı ve hükümetin şimdiki dışişleri bakanı olan Boris Johnson döneminde binden fazla itfaiyecinin işine son verilmesi, tasarruf adına yeni teçhizatların alınmasına izin verilmemesi, bazı hizmet bölümlerinin özelleştirilmesi vb. politikaların payı ise itfaiye yetkilileri tarafından ortaya konuldu. Açıklama yapan itfaiye yetkilileri, "bu tür yangınlara müdahale edecek araç ve gereçlerinin bulunmadığını" söyleyerek, hükümetlerin "tasarruf önlemlerinin" emekçilere neye mal olabileceğini dolaylı olarak dile getirmiş oldular.

"YOKSUL OLDUKLARI İÇİN ÖLDÜLER"

Londra yangını ağırlıklı olarak "Yoksul oldukları için öldüler" ve "İşçi sınıfını dinlemiyorlar" biçiminde yorumlandı. Şaşırtıcı bir şekilde burjuva medyanın da ağırlıklı olarak dile getirdiği bir fikirdir bu. Zira ara başlığa çıkarılan cümle de İngiliz basınına aittir.

Londra yangınının "toplu bir yoksul katliamı" olduğu duygu ve düşünceyi yaygın bir inanç olarak dile getirilmektedir. Yıllardan beri Grenfell Tower binasının hemen karşısında yaşayan Maria Vigo, bu gerçeği veciz cümlelerle, en sade ve açık ifadelerle özetleyen binlerce kişiden birisidir ve hemen herkesin ortak duygu ve düşüncesinin tercümanıdır. İşçi sınıfının Kensington'un

ABD'de katil polisin aklanmasına tepki

Minnesota eyaletinin St. Paul kentinde, geçtiğimiz Temmuz ayında polisin durdurduğu araçta 32 yaşındaki siyahi Philando Castile, ehliyetini çıkartırken polis tarafından katledilmişti. Castile'in katledilmesine ilişkin 16 Haziran'da sonuçlanan davada, katil polisin aklanması protesto edildi.

5 gündür kararı beklenen jüri, katil polisin suçlu olmadığı yönündeki kara-

rını açıkladı. Jeronimo Yanez adlı polis, ikinci derece cinayetten suçlandığı davada, Castile'in silahı olduğunu ve silahını almak için hamle yaptığını öne sürmüştü. Castile'i öldüren polis, aracın içerisine ateş açarak Castile'in eşi ve kızının da hayatını tehlikeye atmaktan suçlanıyordu.

Jürinin polisi aklayan kararının ardından Castile'in yakınları başta olmak

üzere yüzlerce kişi eylem yaparak kararı protesto etti.

Eylemde "Philando için birleşelim", "Bozuk düzen çürüyor" yazılı dövizler taşınırken Castile'in annesi konuşma yaptı.

Polislerin aklandığına dikkat çekerek karara tepki gösteren Valerie Castile "Düzen siyahileri yıkıma uğratmaya devam ediyor" diye konuştu.

zengin sakinleri tarafından bölge dışına sürülmek istendiğini söyleyen ve Kuzey Kensington'daki konut fiyatlarının bir emekçinin asla erişemeyeceği düzeylere gelmiş olmasına da öfkelenen Vigo'nun, "Sınıflar arasında uçurumlar büyük ve insanlar bunun bir tür 'sosyal temizlik' olduğunu söylüyor. ... Bu bölge (Kuzey Kensington) hep işçi sınıfının yaşadığı bir bölgeydi ama şimdi işçilerin sayısı azalıyor ve seslerinin duyulmadığını, dışlandıklarını hissediyorlar. ... Belediye bizi dinlemiyor. Biz güzel görünümlü binalar istemiyoruz. 'neye ihtiyacınız var' diye sormaları lazım" biçiminde özetlediği düşünceler, yaşanan facianın gerisindeki gerçeklere ışık tutuyor. Rahip Berhanu da "yoksul halkın büyüyen zengin kesim tarafından bölge dışına itildiğini, sayıların insanlardan daha önemli olduğunu" söyleyenler arasında.

Bu ve buna benzer sayısız değerlendirmeler, görgü tanıkları, semt sakinleri ve öfkelerini sokaklara ve meydanlara taşıyan protestocular tarafından dile getirilmekte ve daha da önemlisi, bunlar, bazı tekeli medyanın sayfalarına da yansımaktadır.

Kapitalizmin korunç boyutlarda bir servet-sefalet kuttuplaşması yarattığı biliniyor ve bunun 21. yüzyılda daha da derinleşeceği, sistemin sözcüleri tarafından iddia ediliyor. Credit Suisse tarafından yayınlanan "Küresel Refah Raporu" bunu ayrıca doğruluyor. Ayrıntıları bir yana bırakıp İngiltere somutuna geldiğimizde eşitsizliğin İngiltere'de de giderek arttığı görülmektedir. Sosyal uçurumun derin olduğu İngiltere'de, nüfusun %10'u zenginliğin %54.1'ini elinde tutmaktadır. Son 14 yıl içerisinde makas daha da açılmış durumda. Ülkede 44 dolar milyarder ve 2 milyon da dolar milyoneri bulunuyor. Zenginler daha da zenginleşmekte, alt ve orta gelir düzeyindeki insanların reel gelirleri ise giderek azalmakta, krizin faturasını işçi ve emekçiler ödemeye devam etmektedir.

İngiltere'de yoksulluğun artmasına paralel olarak gıda yardımı alanların sayısında da sürekli bir yükseliş yaşanıyor. İngiltere'de ihtiyaç sahiplerine hizmet veren 2 binin üzerinde gıda bankasının olduğu söyleniyor. 2016-2017 yılları arasında 1.2 milyon yiyecek paketinin yardımı ihtiyacı olanlara dağıtıldığı ifade ediliyor. Yiyecek yardım paketleri talebinin her geçen gün arttığı ve yardımların 1373 merkezde dağıtıldığı ileri sürülmektedir. Son beş yılda yardıma ihtiyacı olanların sayısının arttığına dikkat çekiliyor ve bunun İngiltere'deki yoksulluğun artışına somut bir gösterge olduğu kabul

ediliyor.

"BU BİR SINIF SAVAŞI"

Bu slogan, protestocuların taşıdığı pankartlardan birine ait. Yangındaki "yoksul katliamı"nın gerisindeki sınıf gerçeğine dikkat çekmekle kalmayan bu slogan, aynı zamanda protestocuların bilincine de ışık tutmaktadır. Londra başta olmak üzere, ülkenin birçok kentinde başlayan ve giderek kitleselleşen protestolarda Başbakan May ve hükümetinin istifası isteniyor ve "Grenfell kurbanları için adalet" talebi ileri sürülüyor. Kensington-Chelsea bölgesi belediye binasını da basan göstericiler, polis ve belediyenin özel güvenlik görevlileri ile çatıştılar.

Protestocular, Grenfell Towers'ın bulunduğu bölgenin yanı sıra Londra'nın ünlü Oxford Street bulvarını, Kensington Street'i trafiğe kapattılar. Başbakanlığın bulunduğu Downing Street'i de abluka altına alan protestocular, Başbakan May ofisinden çıkarken, aracının yolunu kestiler. May'e "Ellerin kanlı, istifa et, muhafazakarlar iktidardan defolun, bu bir sınıf savaşı, yoksulları insandan saymıyorsunuz" vb. sloganlar attılar. Ayrıca kendilerine "siyahi, esmer ya da göçmen oldukları için ikinci sınıf insan muamelesi yapıldığını, insandan sayılmadıklarını" içeren mesajlar ve sloganlar haykırdılar. Bu ve buna benzer slogan ve düşüncelerin protesto gösterilerinin ana teması olması dikkate değer bir olgudur.

Büyüyük yayılan protestolar, Theresa May'in koltuğunu sallayabileceği inancını güçlendirirken, Başbakan May, bir televizyon programında Grenfell Towers mağdurlarına barınma, iş, yiyecek, çocuklarının eğitim sorunlarının tümünün giderileceği, yaralıların tedavilerinin devlet tarafından üstlenileceği vaadinde bulunmak zorunda kaldı. Kendisinin de özel bir soruşturma açtığını belirten May, yangında ihmali olanların mutlaka ortaya çıkartılıp, yargılanacakları ve ihmallerinin bedelini ödeyecekleri sözünü verdi.

Londra'nın göbeğinde, işçi ve yoksul emekçilerin oturduğu ve tüm uyarılara rağmen önlemlerin alınmadığı bir binada insanlar diri diri katledildi. Bu dehşet verici olay kapitalizmin acımasızlığını olduğu gibi İngiltere'deki derin sınıf farklılıklarını da bir kez daha gözler önüne serdi ve bu ülkede de emekçilerin burnundan soluduğunun, yarınki sınıf mücadelelerinin birikimlerinin de güçlenerek kendine kanal aradığının habercisi oldu.

Londra'nın göbeğinde, işçi ve yoksul emekçilerin oturduğu ve tüm uyarılara rağmen önlemlerin alınmadığı bir binada insanlar diri diri katledildi. Bu dehşet verici olay kapitalizmin acımasızlığını olduğu gibi İngiltere'deki derin sınıf farklılıklarını da bir kez daha gözler önüne serdi ve bu ülkede de emekçilerin burnundan soluduğunun, yarınki sınıf mücadelelerinin birikimlerinin de güçlenerek kendine kanal aradığının habercisi oldu.

İran Suriye'de IŞİD karargahını vurdu

İran, IŞİD'in 7 Haziran'da Tahran'da 18 kişinin ölümüne neden olan saldırılarına misilleme olarak, 18 Haziran günü Suriye'nin Deyr ez-Zor kentindeki IŞİD karargahını vurduğunu açıkladı.

İran Devrim Muhafızları tarafından yapılan açıklamada, İran'ın batısından fırlatılan orta menzilli karadan karaya füzelerle teröristlerin Deyr ez-Zor'daki ana merkezlerinin hedef alındığı belirtildi. Füzelerin, İran'ın Irak sınırına yakın Kürdistan ve Kirmanşah illerinde bulunan Devrim Muhafızları üslerinden fırlatıldığı bildirildi. Fırlatılan füzelerin sayısı konusunda bilgi verilmedi.

Açıklamada, operasyon sonucu "Deyr ez-Zor'daki teröristlere ait komu-

tanlık, toplanma, intihar otomobilleri inşaatı yapılan merkezlerin başarıyla vurulduğu" aktarıldı.

İRAK ORDUSU IŞİD'İN MUSUL'DAKİ SON BÖLGESİNE GİRDİ

Öte yandan, bir süredir devam eden Musul operasyonunda Irak ordusunun IŞİD'in kontrolündeki son bölgeye girdiği açıklandı. ABD'nin IŞİD'le Mücadele Özel Temsilcisi Brett McGurk, Twitter hesabından yaptığı açıklamada "Irak güçleri bu sabah erkenden (18 Haziran) Musul'un Eski Kent bölgesine giriş yaptı, bu IŞİD'in kentte kontrol ettiği son bölge" ifadelerini kullandı.

Rusya'dan ABD'nin Suriye'deki saldırılarına ilişkin açıklama

ABD öncülüğündeki emperyalist koalisyonun Suriye ordusunu ve müttefiklerini hedef alan saldırıları sürerken Rusya'dan açıklama yapıldı.

Emperyalist koalisyonun saldırısına ilişkin konuşan Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov "Suriye'nin bağımsızlığı ve toprak bütünlüğüne saygı duyulmalı. Karadaki herhangi bir eylem konusunda Şam'ın onayı alınmalı" ifadelerini kullandı.

Suriye'deki "güvenli bölgeler" konu-

sundaki anlaşmaya da değinen Lavrov, "Tüm tarafları hükümetin onayıyla gerçekleştirildiğimiz çalışmalarımızla koordine olmaya çağırıyoruz" dedi.

Suriye ordusu 18 Haziran'da yaptığı açıklamada, Rakka'da IŞİD'e karşı operasyonu yürüten bir uçağın emperyalist koalisyon tarafından düşürüldüğünü duyurmuş, saldırıyı "Koalisyon IŞİD'le koordineli hareket ediyor" diye değerlendirmişti.

Hollanda'da koalisyon yine kurulamadı

Bilindiği gibi 15 Mart'ta Hollanda'da genel seçimler yapıldı. Liberal Parti (VVD) ile koalisyon yapan Emek Partisi (PvdA) tarihi bir yenilgi aldı. PvdA milletvekili sayısı 38'den 9'a düştü. Şimdi de muhalefet yaparak tekrar büyüme trendine girmek istiyor. Koalisyon için en ideal aday Yeşil 'Sol' (Groenlinks) olarak görülüyordu. Ancak 89 gün süren koalisyon çalışmalarından bir sonuç çıkmadı. Liberal başbakan Rutte'nin hummalı çalışmaları bile sonuç vermedi. Ve Yeşil Sol ile girişilen koalisyon kurma çalışmaları ikinci kere sonuçsuz kaldı.

15 Mart genel seçimlerinden hemen sonra VVD, CDA (Hristiyan Demokrat Parti), D'66 ve Groen Links koalisyon kurma çalışmalarına başladılar. Koalisyonun kısa sürede kurulacağı bekleniyordu.

Her seferinde şu veya bu burjuva parti neo-liberal sermaye politikalarını uyguluyor. 2012 seçimlerinden sonra hükümet, PvdA koalisyon ortağı olmasına rağmen katıksız bir sömürü ve talan politikası uyguladı. Hatta denilebilir ki sağın yapmaya cüret bile edemediği işçi ve emekçi düşmanı politikalar sözde sol ortağın onayıyla yürürlüğe kondu. Kitleler bu tarihi ihanete 15 Mart seçimleriyle tarihi bir yanıt verdiler. PvdA'yı adeta sil-diler, üzerine çizik atıldılar. Hiçbir işçi PvdA'dan bir şey beklemiyordu. Ancak bu kadar arsızlığı hayal bile edemiyorlardı.

Bugün sermaye, PvdA'yla oynadığı oyunun benzerini Yeşiller ile kurgulamak istiyor. On yıllardır ortaya konan liberal ekonomik ve sosyal politikaları devam ettirmek istiyor. Yeşiller mülteci konusunu gündeme getirip koalisyona katılmak istemedi. Türkiye ile yapılan anlaşmanın bir benzerinin Tunus'la yapılmasını istemiyorlar. Mültecilerin Hollanda'da iltica başvurusu hakkının tümünden ortadan kaldırılmasına karşı çıkıyorlar. Diğer sağ ortaklar ise iltica hakkının ortadan kaldırılmasını bir reel politika olarak görüyorlar. Gelen mültecileri Tunus ve Türkiye gibi sözde güvenli ülkelere göndermek istiyorlar.

Hiç kuşku yok ki Yeşiller diğer bazı önemli konularda da diğer ortaklarla problem yaşamaktadırlar. Gelecek yıl yapılacak yerel seçimleri de hesaba katan Yeşiller, emekçi düşmanı neo-liberal politikaları yumuşatmadan koalisyona katılmak istemiyor. Zira PvdA hezimetini daha hafızalarda çok taze.

Hollanda'da kurulması planlanan koalisyonun aşıl tendonu VVD, CDA ve D'66'dan oluşmaktadır. Bunun yanına ek olarak 'ortanın' solu ve 'sağından' partiler aranıyor. Ama her hâlükârda yürütülecek politikalar bellidir. Bu politikaları sermaye sınıfı yazmıştır ve burjuva siyasetçilerine uygulattırılmaktadır.

Fransız şirketlerden Malta'da vergi vurgunu

Renault grubuna ait bir çalışan tek başına senelik 108 milyon avro ciro gerçekleştiriyor. Milyonlarca avro ciroyu gerçekleştiren bu mucize çalışan otomotiv devi Renault grubunun merkezi Boulogne-Billancourt'a değil, gruba ait vergi cenneti Malta'da bulunan iki şirketten biri olan RCI Insurance Limited şirketinde bulunuyor.

Oysa Malta'da şirket bulundurmak ve adres olarak göstermek her ne kadar mümkün olsa da vergi kaçakçılığından başka bir şey ifade etmiyor. Devlet sermayeli Renault, PSA gibi holdingler için daha da şok edici oluyor.

Mediapart ve European Investigative Collaborations (Avrupa Araştırmacı İşbirlikleri), 'Malta Belgeleri' (Malta Files) adıyla, yaptıkları araştırmalarda ulaştıkları 150 bin belgede Fransa'nın otomotiv sektöründen Renault ve PSA Peugeot-Citroën ile hipermarket zinciri Auchan'ın, Malta'da bulunan şirketleri

aracılığı ile milyonlarca avro vergi kaçırıldığı açığa çıktı.

2004 yılından beri Avrupa Birliği üyesi olan 316 km² alanı kaplayan Malta adası sermaye için bir cennet ada oluyor. Avrupa'dan Mediapart ve 13 gazetenin yaptığı 'Malta Belgeleri' olarak adlandırılan araştırmalarda ulaştıkları belgelerde adada 53 bin 247 şirketin kayıtlı olduğu belirtiliyor.

Sigorta şirketleri ve bankalar aracılığı ile gerçekleştirdikleri vurgunda Renault 17 çalışanı ile 2012-2015 arası 62 milyon avro, PSA Peugeot-Citroën 2009'dan bu yana 31 çalışanı ile 57 milyon avro, Auchan ise 2014-2016 yılları arası 21 milyon avro vergi iadesi elde etti. Fransa için sadece üç şirket üzerinden gerçekleşen yolsuzluk 141 milyon avroyu buluyor, oysa şirket sayısı azımsanmayacak kadar çok bulunuyor.

2014 yılında PSA Peugeot-Citroën'i iflastan kurtarmak için devlet kasasından

%13 hisse karşılığı 800 milyon avro aktararak, devlet kasasından 1 milyar avroya yakın vurgun yapıyor.

BELGELER, AKP ŞEFLERİNİN KAÇAKÇILIĞINI ORTAYA SERDİ

'Malta Belgeleri'ndeki bilgiler sadece bunlarla sınırlı değil. Fransa'dan binlerce şirketin yanı sıra İtalyan mafyasının uyuşturucu baronlarının kumar ve para aklaması, büyük futbol kulüplerinde oynayan oyuncuların yolsuzluğu ve Türkiye'den de kirli ilişkiler belgelerde yer aldı.

Türk sermaye devletinin şefleri Erdoğan ve Binali Yıldırım'ın 10 sene gibi kısa bir zamanda elde ettikleri milyonlarca avrodan bahsedilen belgelerde, Erdoğan ailesinin iki iş adamı Mübariz Mansimov ve Sıtkı Ayan'dan 26,5 milyon avro aldığı ifade edilmişti. Binali Yıldırım ailesinin 140 milyon avro değerindeki, 11 gemi ve Hollanda'daki 7 gayrimenkul de belgelerle ortaya serilmişti.

ABD'li şirket savaş uçağı satacak

Başta Ortadoğu olmak üzere tüm dünyada savaş ve saldırganlık tırmanılarak halklar kıyıma uğratılırken silah tekelleri de zenginleşmeye devam ediyor. Son olarak Amerikalı havacılık ve "savunma" sanayii şirketi Lockheed Martin'in 11 ülkeye 37 milyar dolar değerinde 440 adet F-35 savaş uçağı satacağı duyuruldu.

Reuters'in iki gizli kaynağa dayandırdığı haberine göre, şimdiye kadarki en büyük F-35 satışı olan anlaşmayla uçaklar 3 parti halinde teslim edilecek.

Lockheed Martin'den bir yetkili, anlaşma veya kontrata dair açıklamaların ABD hükümeti tarafından yapılacağını duyururken, anlaşmaya Türkiye, Avustralya, Danimarka, İsrail, İtalya, Japonya, Hollanda, Güney Kore ve Birleşik Krallık'ın dahil olduğu öğrenildi.

Reuters haberine göre, 2018 mali yılı içerisinde en az 135 jetin alımını kapsayan ve ilk teslimatın 2020'ye planlandığı görüşmelerde her F-35 savaş uçağı için ilk etapta ortalama 88 milyon dolarlık fiyattan bahsediliyor. 2019 ve 2020 yılları anlaşmasındaki adedin ise yıllık en az 150 olması bekleniyor. F-35'lerin 2019 yılındaki fiyatının ortalama 85 milyon dolar, ertesi yıl ise 80 milyon dolara düşmesinin beklendiği belirtilirken son F-35 anlaşmasının uçak başına 102 ve 95 milyon dolar olduğu ifade ediliyor.

Düşük katılım oranı damga vurdu

Fransa'da genel seçimlerin 18 Haziran'da yapılan ikinci turunda İçişleri Bakanlığı sonuçları açıkladı.

Macron'un Yürüyüş (La République en Marche) hareketi 308 ve müttefiki MoDEM (Demokrat Hareket) 42 olmak üzere 577 sandalyeden 350'sini almış oldu. Cumhuriyetçiler ve müttefiki UDI 131, Sosyalist Parti (PS) 29, Boyun Eğmeyen Fransa (Fi) 17, Fransız Komünist Partisi (PCF) 10, ırkçı-faşist Le Pen'in partisi Ulusal Cephe (FN) 8 sandalye elde etti.

Macron'un Yürüyüş hareketinin ezici çoğunluğu aldığı milletvekili seçimlerinde sandığa gitmeyenlerin oranı ise yüzde 57,36 olarak açıklandı. Her iki turda da katılım oranının yüzde 50'nin altında kalmış olması Fransa tarihinde bir ilk olarak gerçekleşti.

Yargısız infazlar ülkesi Türkiye

13 Haziran'da Kadıköy'de Tutuklu ve Hükümlü Aileleri ile Dayanışma Derneği (TAYAD) üyesi İnanç Özkeskin polis tarafından katledildi. 18 yaşındaki Sıla Abalay ise yine bir ev baskınında 6 Mayıs'ta katledilmişti. Katledenler her seferinde aynı yalanı söyledi: "Çıkan çatışmada bir 'terörist' ölü olarak ele geçirildi."

KLİŞE YALAN PIŞKİNCE TEKRARLANIYOR

Halkın Hukuk Bürosu (HHB) avukatlarından Günay Dağ, Özgür Yılmaz ve kapatılan Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) İstanbul Şube Başkanı Gökmen Yeşil, İnanç Özkeskin'in katledildiği evde yaptıkları incelemede herhangi bir çatışma izine rastlamadıklarını söyledi. İnanç Özkeskin'in annesi "çatışma olmadığını sadece 3 el ateş edildiğini" belirtti.

Sıla Abalay'ın katledildiği ev ise mühürlendi. Avukatlar evde inceleme yapamadı. Sadece bu bile çatışma olmadığını ortaya sererken, Abalay'ın komşuları da "çatışma olmadı" dediler. Ama katiller, 18 yaşındaki Sıla'yı "örgütün en yüksek sorumlusu olarak 'çatışma'da ölü ele geçirdik" dediler.

İki yıl önce Günay Özarslan'ı katlettikten sonra aynı klişeyi tekrarlamışlardı. Sonradan avukatların yaptığı incelemede yine çatışma izine rastlanmamıştı.

ÖLÜLERİMİZDEN BİLE KORKAN DEVLET GERÇEKLİĞİ

Yargısız infaz edildiği halde, "çatışmada ölü ele geçirdiklerini" söyledikleri Gü-

nay Özarslan'ın cenaze törenine de saldırdılar. Yoldaşlarının Gazi Cemevi'nden törenle kaldırarak, Gazi Mezarlığı'na defnetmek istediği Günay Özarslan'ın cenazesine yönelik saldırıyı ÇHD İstanbul Şubesi'nin o gün kamuoyuna dönük yaptığı açıklama özlü olarak anlatıyor: "Günay Özarslan isimli devrimcinin cenazesi İstanbul Gazi Mahallesi Cemevi'nde ve Gazi Mahallesindeki mezarlığa ailesi ve arkadaşlarıncı defnedilmek isteniyor. Fakat İstanbul polisi buna izin vermiyor. Yaklaşık 2 saattir hiç ara vermeden (kelimenin gerçek anlamı ile kullanılmıştır) yoğun gaz bombalarıyla Cemevi tarumar edilmiş durumda. Cemevi'nde Derneğimiz üye ve yöneticileri de bulunmakta. Halihazırda yüzün üzerinde insan Cemevinde sıkışmış durumda. Hiçbir şekilde naaşın defnine izin verilmiyor."

Benzeri bir durum İnanç Özkeskin'in cenazesi için de geçerli. Halkın Hukuk Bürosu tarafından sosyal medya üzerinden yapılan duyuruda, "İnanç Özkeskin'in cenazesini almak için Adli Tıp Kurumu önünde bekliyoruz. Polis 'Her şey bizim istediğimiz gibi olacak yoksa veremeyiz' diyor" ifadeleri kullanıldı. İnanç Özkeskin'in yakınlarının cenazeyi cemevi aracıyla götürmesine ve istedikleri mezarlıkta defnetmelerine polis engel olmaya çalıştı. Günay Özarslan da, İnanç Özkeskin de sonsuzluğa uğurlandılar. Ama her iki olay da sermaye devletinin ölümlerimizden bile korktuğunu net bir biçimde gösteriyor.

Ulucanlar Katliamı sonrasında Habip yoldaşın cenaze törenine yönelik saldırı da aynı korkunun ürünü idi. Bu korku, onlar için yapılan anıtlara yönelik sal-

dırlarda da kendini gösteriyor. Hemen hemen bütün devrim şehitlerinin mezarına saldırı yapıldı. Kürdistan'da gerilla mezarları kepçelerle yok ediliyor, ya da bombalanıyor.

KORKUKLARINI GERÇEKLEŞTİRECEĞİZ, ÖLÜMSÜZLEŞENLERİMİZE SÖZÜMÜZ DEVRİM OLACAK!

Katlediyorlar. Korktukları için katlediyorlar. Korktukları için ölümlerimize saldırıyorlar. Sermayenin devrim korkusunu işçi sınıfının devrimci eylemi ile mutlaka gerçekleştireceğiz. Çünkü ölümsüzleşenlerimize; Denizlere, Mahirlere, İbolara, Habiplere, Ümitlere, Haticelere, Mazlumlara, Berkinlere ve İnançlara sözümüz devrim olacak! Sözümüzü tutacağız.

30 Haziran Kore "Destanı"

30 Haziran 1950 tarihi Türk sermaye devletinin emperyalizmin tasmasını kendi elleriyle boynuna geçirdiği gündür.

Japon emperyalizmi tarafından 1910 yılında işgal edilerek sömürgeleştirilen Kore, uzun yıllar boyunca kölece bir boyunduruk altında yaşamıştır. Kore halkı toprakları elinden alınmış, ana dili yasaklanmış, açlığa, sefaletle mahkûm edilmiştir. İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın son bulmasıyla beraber SSCB Kore bağımsızlık hareketini desteklemiş, Kore halkının Japon emperyalizmine karşı örgütlenmesine destek olmuştur. 1945 yılında ise Japon emperyalizmini Kore topraklarından atmak için Kızıl Ordu Kore'ye girmiştir. Kızıl Ordu bir haftada Kore'nin kuzey bölgesini işgalden kurtarmıştır. Ancak Amerikan emperyalizmi, Japonya'ya destek olmak için güneyden savaşa müdahil olur. Kore'nin güneyin-

de milliyetçi-muhafazakâr Kore'liler, Japonya ve Amerika'dan oluşan bir şer bileşeni kurulur. Bu bileşen Kore'nin özgürlük mücadelesine karşı işgalci bir kuvvet olarak ortaya çıkar. SSCB desteğiyle Kuzey Kore'de, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti kurulur. Buna misillemeler olarak Japon işgalini destekleyen işbirlikçi güçlerden güneyde Amerikan kuklası bir cumhuriyet kurulur. 1950 yılında Kuzey Kore ordusu, Güney Kore topraklarına girer. Güney Kore'de halk komiteleri şeklinde örgütlenen komünistlerin yardımıyla Eylül ayına gelindiğinde Güney Kore'nin %90'ı işgalden kurtarılmış olur. Bunun üzerine Amerikan emperyalizmi, bütün batılı emperyalist güçleri ve yarıdakçıları; SSCB ve bağımsızlıkçı Kore halkına karşı savaşa

çağırır. ABD-BM işbirliğiyle 15 ülkenin askeri birlikteliği sonucu vahşice Kuzey Kore'ye saldırı başlar. Bu saldırılarda 20 milyon Koreli yaşamını yitirir.

Türk sermaye devleti bu savaşı Amerikan emperyalizmine kölece bağlılığın ispatına dönüştürür. Öyle ki, ABD emperyalizmi Türkiye'den 500 askerlik bir destek ister. Türk sermaye devleti ise 5096 askerini Kore'ye savaşa gönderir. Bu savaşta Türkiye'den giden askerlerden 37 subay, 26 astsubay, 658 er olmak üzere toplam 721 ölü, 2147 yaralı, 346 hasta, 234 esir ve 175 kayıp verilmiştir. Türkiye uşakça tutumu sayesinde savaşta sona NATO üyesi olarak kabul edilir.

T. Erdoğan'ın 20 dakika süren son Beyaz Saray ziyaretinde Trump'ın, Türkiye'nin "sadakatinden" bahsederken

Kore savaşını hatırlatması boşuna değildir. Trump, Kore savaşını hatırlatırken Türk sermaye devletinden beklediği uşaklık performansının da çerçevesini ortaya koymaktadır.

Türk sermaye devleti ve onun kalemşörlerinin destanlar, hikayeler yazdığı Kore savaşı uşaklık belgesinden başka bir şey değildir. Bugün "eyyy Amerika!", "eyyy AB!" diye bağırıp Amerika ve Avrupa emperyalizmi ile her türlü kirli işbirliği içinde olanlar Suriye'de yeni Kore'ler yaratmaya devam ediyor. Emperyalist-kapitalist düzen işbirlikçileriyle beraber emekçi halklara kan kusturuyor.

Emperyalist savaşları durdurmanın tek yolu ise işçi sınıfının uluslararası anlamda tarih sahnesine çıkmasından geçmektedir. Zira her ülkeden ve ulustan işçilerin birliği, halkların kardeşliğinin de teminatıdır.

K. HARUN

Petkim, CT, Diam, AKG...

Hak gasplarına, kölelik dayatmalarına,

grev yasaklarına karşı

işçi sınıfı çıkış arıyor!

**iŞGAL, GREV,
DİRENİŞ!**